SYNODUS DIOECESANA,

ALTONENSIS

PRIMA.

Wm. L. Quatman

The Catholic Theological Union LIBRARY Chicago, Ill.

WITHDRAWN

SYNODUS DIOECESANA

ALTONENSIS (Springfield)

PRIMA.

Ecclesia in Cathedrali SS Petri et Pauli

ALTONI,

DIE 27 FEBUARII 1889.

HABITA,

IN QUA

Constitutiones Chicagienses necnon Neo Eboracenses, Tenuissimis quidem Additamentis et Modificationibus, Adoptatae fuerunt.

The Cath... Theological ... LIBRARY Chicago, Ill

249.0853
S769s

SENTINEL-DEMOCRAT
1901.

EX LIBRIS PROVINCIAE ... STUDIO THEOL. ... S.S. CORDIS JESU.

247.083
S72S
1889

16104

INDEX.

Litterae Indictionis Synodi, - - - - - - - - - v
Acta, - - - - - - - - - - - - - - vii
Officiales Synodi, - - - - - - - - - - - ix
Consultores Dioecesani et Decani, seu Vicarii Foranei, - ix
Rectoratus Inamovibiles, - - - - - - - - - x
Examinatores Cleri, Commissio de Magistris, - - - - x
Censor Librorum, Procurator Fiscalis, - - - - - x
Defensor Matrimonii, - - - - - - - - - - x
Synodales, - - - - - - - - - - - - - ix
Titulus Primus -*De Conciliorum Baltimorensium Promulgatione*, 1
Titulus Secundus -*De Fide Catholica*, - - - - - 1
Titulus Tertius—*De Doctrina et Praedicatione Verbi*, - - 4
Titulus Quartus—*De Institutione Juventutis*, - - - - - 5
Titulus Quintus *De Zelo Animarum*, - - - - - - 8
Titulus Sextus -*De Vita et Honestate Clericorum*, - - - 11
Titulus Septimus *De Rectoribus et Eorum Adjutoribus*, - 14
Titulus Octavus—*De Officialibus Dioeceseos*, - - - - - 19
Titulus Nonus—*De Regularibus*, - - - - - - - 21
Titulus Decimus *De Sacramentis in Genere*, - - - - - 22
Titulus Undecimus—*De Sacramento Baptismi*, - - - - 25
Titulus Duodecimus—*De Sacramento Confirmationis*, - - 28
Titulus Tertius Decimus—*De SS Eucharistiae Sacramento*, 29
Titulus Quartus Decimus—*De Sacramento Poenitentiae*, - - 33
Titulus Quintus Decimus—*De Extrema Unctione et Cura Infirmorum* 36
Titulus Sextus Decimus—*De Sacramento Ordinis*, - 38
Titulus Septimus Decimus—*De Sacramento Matrimonii*, - 38
Titulus Octavus Decimus—*De Cultu Divino*, - - - - 42
Titulus Nonus Decimus—*De Coemeteriis et Sepulturis*, - - 49
Titulus Vicesimus—*De Ecclesiis et Bonis Ecclesiasticis*, - 52

Digitized by the Internet Archive
in 2026

https://archive.org/details/synodusdioecesan0000vari

✠ JACOBUS.

Dei et Apostolicae Sedis Gratia,

EPISCOPUS ALTONENSIS.

Dilecto Clero Nostro, tum Saeculari tum Regulari, Salutem in Domino.

Synodum Dioecesanam die hujus mensis vigesima septima Nostra in Ecclesia Cathedrali S.S. Petri et Pauli, hora nona, habendam hisce litteris indicimus. Hanc ad Synodum vocantur sacerdotes omnes qui curam animarum hac in diocesi habent, atque alii quicumque qui de jure vel consuetudine Synodo interesse tenentur.

Convenient sacerdotes clericali habitu, superpelliceo ac bireto induti. Qui interesse non possit, prius absentiae causam explicet.

Nomina novem pro Consultoribus juxta mentem Concilii sacerdotes singuli quamprimum mittent. Interim oratio de Spiritu Sancto in Missa est dicenda et Deus, ut opus Synodi benedicat, enixis precibus exorandus.

✠ Jacobus, Episcopus Altonensis.

Datum Altoni, die 1 Febr., 1889.

Quibus pridie vel ipsa die Synodi in aede Episcopali pernoctare necesse sit, notitiam previam mittere debent.

Primae Synodi Altonensis

ACTA.

SESSIO UNICA.

Per litteras die 1 Februarii, A. R. S. 1889, datas, Revmus. Jacobus Ryan, Episcopus Altonensis, Synodum Dioecesanam die 27 Februarrii, A. D. 1899, in ecclesia sua Cathedrali celebrandam indixit, et ad eam omnes vocavit sacerdotes, saeculares atque etiam Regulares, quotquot curae animarum in dioecesi operam dabant.

Habita est Synodus tempore ab Episcopo praestituto. Siquidem, die 27 Februarii, Revmus. Episcopus Missam Pontificalem de Spiritu Sancto celebravit, Adm. Rev. T. Hickey, V. G. presbytero assistente; Rev. F. H. Zabel, S. T. D. et Adm. Rev. A. Mueller, O. S. F., Diaconis assistentibus; Rev. P. Peters, Diacono ministrante; Rev. J. Harty, Subdiacono ministrante: ceteris Synodalibus adstantibus. Finita Missa, Episcopus deposita casula pluvialique indutus, precibus rite effusis, allocutionem habuit in qua Synodi scopum indicavit, nempe ut saluberrima decreta Conciliorum Plenariorum Balt. II et III efficaci executioni mandentur, quae ut plurimum, a Revmi. P. J. Baltes, f. m. "Pastorali Instructione" jam provisa erant, et modo prorsus accomodatissimo Constitutionibus Chicagiensis Diocesis, paucis addendis vel mutandis pro adjunctis nostris, comprehenduntur. Tunc Synodi Officiales renuntiavit et, instante Promotore, Syno-

dum inceptam declaravit. Subinde Secretarius, omnium nomine, professionem Fidei Pii IV, prout a b. m. Pio IX, per decretum S. Congregationis Concilii, d. d. 20 Jan. 1877, adaucta est, legit, quam omnes conclusione Symboli "Ego N. N. idem . . . . . ," elevata in coelum dextera manu flectisque genibus, firmaverunt. Deinde Constitutiones a Lectoribus enunciatae sunt. Hora meridiana cum dimidio omnes recesserunt. Hora autem secunda pomeridiana omnes Synodales in ecclesia Cathedrali iterum convenerunt. Constitutionum lectio continuata est, qua absoluta, Episcopus cum suo Vicario Generali, ne forte ipsius presentia libertati discussionis aliquo modo abstaret, recessit. Synodales vero, Rev. Promotore moderante, libere et debita cum reverentia mentem suam de Constitutionabus praelectis aperuerunt. Procuratores Cleri quidquid addendum vel forsan immutandum Clerus censuerat Episcopo communicarunt. Reversus autem ad Synodum Episcopus allocutionem habuit, in qua ad ea quae ipsi a Procuratoribus Cleri Synodalium nomine, significata erant, paucis discretis verbis respondit. Qua peracta, nomina consultorum Dioecesanorm, Decanorum cum limitibus cujusque Decanatus, Procuratoris Fiscalis, Defensoris Matrimonii, Missionum cum Rectoribus inamovibilibus, Examinatorum Cleri, Commissionis De Magistris necnon et Censoris Librorum legit Synodoque finem imposuit. Decantato solemniter cantico "Te Deum," et accepta Benedictione Episcopali, omnes in pace recesserunt.

OFFICIALES SYNODI.

Promotor, Adm. Rev. F H. Zabel, S. T. D.

Secretarius, Rev. E. L. Spalding, Canc.

Magister Ceremoniarum, Rev. E. J. Welsh, S. T. L.

Procuratores Cleri, Rev. A. J. Pennartz, Rev. J. P. Kerr.

CANTORES.

Rev. P. Paulus Teroerde, O. S. F.

Rev P. Ludgerus Glauber, O. S. F.

ELECTORES.

Rev. E. L. Spalding, Canc.

Rev. E J Welsh, S. T. L.

PRAEFECTUS HOSPITIORUM.

Rev C A. Snyder.

CONSULTORES DIOECESANI.

Adm Rev. F. H. Zabel, S. T. D , Rev P. Peters, Rev. M. Clifford,

Adm. Rev. J. Harty, Rev. J. Meckel, Rev. L. Hoey.

DECANI SEU VICARII FORANEI.

Adm. Rev. F. H. Zabel, S T. D , Decanatus Alton — Madison et Macoupin.

Adm. Rev. J. Harty, Decana-us Jacksonville — Morgan, Scott, Greene, Calhoun et Jersey.

Adm. Rev. M. Weis, Decanatus Quincy — Adams, Brown et Pike.

Adm. Rev. J F. Mohr, Decanatus Springfield — Sangamon, Cass et Menard.

Adm. Rev. F. Stick, Decanatus Litchfield — Montgomery, Christian, Fayette et Bond.

Adm. Rev. P. J. Mackin, Decanatus Decatur — Macon, Moultrie, Shelby, Coles, Douglas et Edgar.

Adm Rev. H. Jungmann, Decanatus Effingham — Effingham, Cumberland, Jasper, Clark et Crawford.

RECTORATUS INAMOVIBILES.

S. Bonifacii Quincy,
S. Petri, Quincy,
S Mariae, Alton,
S. Patricii, Decatur,
Immac Conceptionis, Springfield,
S.S Petri, et Pauli, Springfield,
Salvatoris Nostri, Jacksonville,
S. Pauli, Highland.

EXAMINATORES CLERI.

Adm. Rev. T Hickey, V. G.

Adm Rev. Anselm Mueller, O. S. F ,
Adm Rev F. H Zabel, S. T. D., V. F.,
Rev. Micnael Richardt, O. S. F.,
Rev F. A. Ostrop,
Rev. P. McGirr,
Rev. P. Peters,

Adm. Rev. P. J. Mackin, V. F.

COMMISSIO DE MAGISTRIS.

Adm. Rev. T Hickey, V. G.,

Adm Rev. Anselm Mueller, O. S. F.,
Rev. Michael Richardt, O. S F.,
Rev. J. W. Crowe,
Rev. J. Meckel,
Rev. C. Kuhlmann,
Rev. D. J. Ryan,

Rev. P. F. Carroll.

CENSOR LIBRORUM.

Adm. Rev. F. H Zabel, S. T. D., V. F.

PROCURATOR FISCALIS.

Rev. J W. Crowe.

DEFENSOR MATRIMONII.

Rev. L. W Lammert.

SYNODALES ADFUERUNT.

I

E CLERO SECULARI.

ADM. REV. HICKEY, T., V. G.

Rev. D. Ader, D.	Rev. D. Jungman, H	Rev. D. Pesch, G.
" Becker, H , S T. D.	" Kerr, J. P.	" Peters, P.
" Bourke, P. M.	" Kreckenberg, C	" Postner, J.
" Brady, P.	" Kuhlman, C	" Riesen, L.
" Carroll, P. F.	" Lammert, L.	" Ryan, D. J.
" Cassidy, J.	" Locker, J.	" Ryan, M.
" Crowe, J. W.	" Mackin, P. J.	" Sauer, A. J.
" Daw, J.	" Manuel, C.	" Schlegel, A.
" Dechene, J.	" Marks, F.	" Snyder, C. A.
" Degenhardt, H.	" Martin, J. V.	" Sommer, C.
" Dietrich, J	" Masterson, T.	" Spalding, E L , Canc.
" Donohoe, P. M.	" Maurer, Jos.	
" Eggenstein, H.	" McGowen, E	" Stick, F.
" Fallon, P.	" Meckel, J	" Still, J.
" Finnegan, Jos,	" Metzler, Jos.	" Storp, J.
" Futterer, W. J.	" Molitor, J.	" Teppe, A.
" Gesenhues, H.	" Mohr, J. F.	" Tolton, A.
" Gratza, J.	" Moroney, D.	" Weigand, W.
" Harty, J	" Murphy, J.	" Weis, M.
" Higgins, J.	" Oberdoerster, W	" Welsh, E. J., S. T. L
" Hinsen, L.	" O'Connell, J.	
" Hoey, L.	" O'Keefe, W.	" Winterhalter, B.
" Hoven, H. J.	" O'Reilly, P. J.	" Witthaut, F.
" Howard, J. J , S T.D.	" Ostrop, F. A.	" Zabel, F.H.S.T.D
" Johannes, C.	" Pennartz, A. J.	" Zurbonsen, A.

II.

E CLERO REGULARI.

ADM. REV. P. ANSELMUS MUELLER, O. S. F., CUSTOS CUSTODUM.

Rev. P. Michael Richardt, O. S F.	Rev. P. Paulus Teroerde, O. S. F.
Rev. Rufinus Maehle, O. S. F.	Rev. Andreas Butzkuben, O S. F
Rev. Ludgerus Glauber, O. S F.	Rev. Leo. Bruener, O S. F.

LEGITIME ABFUERUNT.

I.

E CLERO SAECULARI.

Rev. D. Clifford. M.	Rev. D. Merscher, J. W.
" Hasse, B.	" Metzger, F.
" Herlitz, J.	" Mirbach, G.
" Jele, J,	" O'Reilly. T.
" Kaenders, P.	" Reinhart, F.
" McGirr, P	" Turmel, J.

Rev D Virnich, P J

II

E CLERO REGULARI.

Rev D	Andrescheck, A ,	O S F	Rev D	Macke,	O S F
"	Baulkholp, M	"	"	Moll, A	"
"	Br nk, M.	"	"	Neukirchen, L	"
"	Doerenkemper, V	"	"	Reinkameyer, I	"
"	Eich, F	"	"	Rheindorff, R	"
"	Fuhr, R	"	"	Schmidt, B	"
"	Gey, E	"	"	Scholz, S	"
"	Guithues, C.	"	"	Stempel, C.	"
"	Hauser, F	"	"	Storfl, H	"
"	Hilchenbach, S	"	"	Thienel, M	"
"	Jaspers, F	"	"	Tolksdorff, P.	"
"	Leonard, N	"	"	Van Heck, R.	"

Rev D Wallischeck, P O S E.

CONSTITUTIONES.

TITULUS I.

1. Decreta Concilii Plenarii Baltimorensis III., a Sancta Sede approbata, promulgamus, atque ab omnibus in Nostra Dioecesi, quorum interest, servari jubemus.

2. Decreta pariter in Concilio Baltimorensi Plenario II. lata, quatenus iisdem postea legitime derogatum non fuerit, denuo approbamus et confirmamus.

3. Ne vero facilius in oblivionem veniant salutares istae leges, enixe hortamur Sacerdotes Nostros omnes ut Conciliorum istorum decreta prae manibus habeant, quae frequenter una cum hujus Synodi Constitutionibus perlegantur, et, occasione data, consulantur.

TITULUS II.

DE FIDE CATHOLICA.

4. Cum divina fides humanae salutis sit initium omnisque justificationis fundamentum, sine qua impossibile est placere Deo, (Hebr. xi. 6) animarum Rectores, populum sibi creditum Fidei Catholicae pretium inaestimabile doceant, ejusque sancta principia omnium cordibus, praesertim juventutis, magis magisque pro viribus imprimant (Conc. Plen. II. 13; III. 196.)*

*) Ubi citatur "Conc. Plen." intelligentur Concilia Plenaria Baltimorensia vel II, vel III. juxto numeros immediate sequentes.

5. Licet ratio et revelatio nullatenus sibi invicem contradicant, et inter utramque harmonia in multis Fidei veritatibus perfectissima ostendi possit, in aliis tamen haec harmonia finitae hominis rationi conspicua non est. Hinc fideles saepe ad simplicitatem Fidei provocandi sunt, qua ratio in iis qua comprehendere non valet, auctoritati Divinae, falli aut fallere nesciae, se penitus submittit. Quod imprimis praestetur circa SS. Trinitatis mysterium, aeternitatem poenarum inferni, aliaque dogmata rationi impervia, quae frequentius nostra aetate in dubium vocantur. (Conc. Plen. II. tit. i. capp. iv. v.; III. 4.)

6. Doceant insuper Sacerdotes de fide esse extra Apostolicam Romanam Ecclesiam salvum fieri neminem posse, eosque certam sibi damnationem acquirere, qui propria culpa extra eam ex hac vita decedunt. (Conc. Plen. II. 5; III 5.)

7. Hinc Indifferentismum in re religiosa, seu pravam illam opinionem quae tenet qualibet fidei professione aeternam posse animae salutem comparari, modo mores ad recti honestique normam exigantur, in suis principiis persequi non cessant, et, monentes veram honestatem etiam requirere ut suus Deo verus cultus tribuatur, tamquam errorem exitiosissimum a populo fideli propellere curent. (Conc. Plen. II. 28 seqq.; III. 194 seqq.)

8. Meminerint idcirco Confessarii et animarum curatores suos edocere quam malum, quamque periculosum sit conciones haereticorum aut schismaticorum audire, vel eorum exercitiis interesse, quocumque id fiat praetextu. (Conc. Plen. III. 249.)

9. Fideles pariter, ac praesertim patresfamilias, saepe sedulo moneantur ut Biblia ab acatholicis vitiata, et libros religioni aut bonis moribus injuriosos, atque ephemerides improbas, procul a se suisque domibus arceant sed libros, potius bonos, ephemeridesque Catholicas emant atque disseminent. Ad hoc valde utiliter parochiales bibliothecae a Rectoribus missionum constituentur. (Conc. Plen. II. nn. 16, 495, 498, 505; III. tit. vii. cap. iv.)

10. Quum, Ecclesiae lege, scripta, ad religionem et Dei cultum spectantia, sine Ordinarii approbatione proelo committi vetentur, moneantur illi, quorum interest, auctores nempe librorum et typographi in hac Dioecesi libros edentes, ut licentiam Nostram in casibus occurrentibus prius impetrent. Optamus praeterea ut Clerici nullum prorsus opus, etiam de religione non tractans, suo nomine edant, quin prius consensum Nostrum exquirant. (Conc. Plen. II. 502 seqq.; III. 220.)

11. Quantum poterunt, animarum Rectores a Magnetismi abusibus et Spiritismi atque cognatorum errorum periculis Dominicum gregem defendant. Pari modo praemuniant eum contra seductiones falsarum doctrinarum sub nomine Socialismi, Communismi et Anarchismi a S. Sede damnatarum. (Con. Plen. III. 10.)

12. Moneantur fideles societatibus vere secretis, aut quomodocumque illicitis, omnino abstinere, atque hujusmodi vinculum abrumpere nolentibus Ecclesiae Sacramenta et ecclesiastica sepultura denegentur. Sacerdotes vero numquam temere societates quasvis declarent secretas et damnatas, et nonnisi post consultum Ordinarium quidquam decernant de coetibus, quorum honestas aut liceitas aliqua de causa in dubium vocatur. (Conc. Plen. II. tit. xii.; III. tit. viii. cap. iii. § 1.)

13. Summam venerationem, obedientiam atque devotionem erga Sanctam Sedem Romanam, infallibile veritatis oraculum exhibeant Sacerdotes, suisque inculcent; et quum, miseris hisce temporibus, temporales Ecclesiae possessiones detineant injusti invasores, ipsumque Christi Vicarium velut captivum habeant, moneantur fideles ut liberaliter spoliato Pontifici orationum et subsidiorum tributa persolvant. (Conc. Plen II. 48.

TITULUS III.

DE DOCTRINA ET PRAEDICATIONE VERBI.

14. Quum fides oriatur "ex auditu, auditus autem per verbum Christi" (Rom. x. 17), curam animarum habentes plebes sibi commissas, pro sua et earum capacitate, opportune verbis salutaribus pascere tenentur. Ideo praecipimus ut singulis Dominicis et Festis solemnibus, etiam tempore aestivo, in omnibus Missis quibus adstant fideles, brevis aliqua fiat instructio, quae, cum praelectione Epistolae et Evangelii in lingua vernacula et annuntiationibus, saltem ad sextam horae partem, sed non ultra quadrantem, protrahatur. In solemni vero vel ultima Missa concio fiat per dimidiam circiter horam. (Conc. Plen. III. 216.)

15. Sermo concionatoris, ut volunt Patres Tridentini, sit facilis, brevis, purus et simplex. Ideo curabunt Sacerdotes ut numquam ad concionem prodeant imparati, nisi inopinata urgeat necessitas. (Conc. Plen. II. 136–138, 144; III. 215.)

16. Pro ea, quae domum Dei decet, sanctitudine, Sacerdotibus etiam praecipimus ut neminem unquam e suggestu vel ex altaris loco notent. Ab imprecationibus et maledictis omnino abstinentes, vitia quidem insectentur, sed numquam dent occasionem suspicandi se personas, non peccata, oppugnare. (Conc. Plen. II. 140, 290; III. 215.)

17. In doctrina Catholica proponenda sint cauti ac diligentes, non sua placita, sed Christi veritatem et Ecclesiae instituta tradentes. In erroribus haereticorum impugnandis acerbitate abstineant, et dum fortiter in re, suaviter semper in modo procedant. (Conc. Plen. II. 22, 141, 131; III. 215.)

18. Si quaestiones pecuniariae ex cathedra seu e suggestu tractandae sint, id rarius et considerate fiat; numquam ibi suggilletur ratio agendi rectorum praecedentium, neque negotia ecclesiae alienae pro argumento sermonis assumantur (Conc. Plen. II. 140, 142, 158; III. 215.)

19. Sacerdotes in concionibus populum instruere atque erudire imprimis satagant, de iis praesertim quae scitu necessaria sunt ad salutem, et quae ad officia vitae Christianae praecipua spectant. In tradendis hujusmodi instructionibus optime quis insistet vestigiis Catechismi Romani. (Conc. Plen. II. 132, 133; III. 216.)

20. Scripturae Sacrae loca, *Anglice* laudanda aut recitanda, fideliter depromantur ex versione Duacensi. (Conc. Plen. II. 16.)

21. Nemo, sacerdotali dignitate carens, in quavis ecclesia Nostrae Dioecesis concionari absque Nostra praevia expressa licentia praesumat. Neque praedicare permittantur Sacerdotes extranei, qui in propria dioecesi facultatibus non sunt donati, aut a praedicando ibi fuerunt inhibiti. (Cfr. Conc. Plen. II. 128.)

TITULUS IV.

DE INSTITUTIONE JUVENTUTIS.

22. Quum Sedes Apostolica scholas Catholicas maxime opportunas, imo quidem necessarias saepe declaraverit, praecepit Concilium Baltimorense III., superiorum Conciliorum viam premens, ut infra duos annos prope unamquamque ecclesiam schola parochia is, ubi nondum existeret, erigeretur Huic legi volumus ut generose obtemperent omnes hujus Dioecesis Rectores. De impossibilitate scholam erigendi vel sustentandi Nostrum erit ferre judicium. (Conc. Plen. II. tit. ix.; III. 199.)

23. In votis maxime habemus ut scholae Nostrae parochiales a Fratribus vel Sororibus congregationum religiosarum ad id muneris institutis dirigantur. Si autem laicos magistros adhibere necesse fuerit tales ad hoc officium seligantur, qui pupillos suos non ad litteras tantum, sed ad vitae Christianae quoque cognitionem et praxim doctrina et exemplo formare sciant. (Conc. Plen. II. tit. ix.; III. tit. vi.)

24. Commonefiant fideles sese officio suo graviter defuturos, nisi omni qua possunt cura opes scholis Catholicis provideriant. Missiones ideo vel paroecias quae Rectorum in erigenda vel sustentanda schola adjuvare culpabiliter neglexerint, auctoritate Nostra, efficacioribus quibus poterimus modis, compellemus ad necessariam in re operam navandam. (Conc. Plen. III. 199, 202.)

25. Omnes parentes Catholici prolem suam ad scholas parochiales mittere tenentur, nisi vel domi vel in aliis scholis Catholicis Christianae filiorum suorum educationi, quantum necesse est, consulant, aut ob causam sufficientem, ab Episcopo sive in communi sive in individuo approbatam, eos ad alias scholas mittere ipsis liceat. (Conc. Plen. III. n. 199.)

26. Rectoribus missionum simul curandum est ut scholae suae finem, ad quem erectae sunt, reapse attingant, nullusque possit eis objici insufficientiae aut inscitiae praetextus. Laborent ergo ut a parentibus in aestimatione habeantur, et ut pueri cum affectu et profectu eas frequentent; persaepe in hebdomada, sicut hic de more nunc est, eas visitent, interrogantes ac docentes pueros, et magistris animum addentes. (Conc. Plen. III. 201.)

27. Ubique per Dioecesim, sed potissimum in missionibus, hucusque scholas Catholicas non habentibus, scholae instituantur Dominicales, in quibus a probatis magistris, sub directione Rectoris vel ejus auxiliariorum, pueri principia fidei et vitae Christianae regulas doceantur. In eis praesertim satagant Sacerdotes ut pueri puellaeque, post primam suam communionem, per duos subsequentes annos Catholicam doctrinam suaque officia Christiana plenius ediscant. (Conc. Plen. II. 435, 436; III. 218.)

28. Sed etiam per se Sacredotes ipsi pro sua parte dent operam institutioni juventutis in doctrina Christiana, nec putent sibi licere quae muneris sui sunt negligere, rejecto in alios onere juvenes aliosque rudes edocendi. Quapropter Dominicis saltem diebus Catachesim puerorum et puellarum, Rectores praesertim, summa diligentia instituant. (Conc. Plen. II, 113, 115, 128, 435, 438; III 201, 217)

29. Nihil non tentent Rectores quo pueros Catholicos ad Catachesim et scholam Dominicalem statuto tempore trahant; parentes etiam, omnibus quibus poterunt modis, inducant ut partes suas hac in re non negligant. (Conc. Plen. II. 437; III. 218.)

30. In omnibus scholis et catechesibus adhibendus est Catechismus, jussu Concilii Plenarii III. praeparatus. sive in lingua originali Anglica, sive in versionibus ab ecclesiastica auctoritate rite approbatis. Qui tam clare, solide et complete tradatur, ut omnes liberi Catholici sanam ac plenam Religionis cognitionem in scholis sibi acquirant, et quidem pro speciali harum regionum conditione. Haec vero requirit ut liberi aliarum linguarum Catechismum non modo in lingua propria sed etiam in lingua Anglica calleant. Permagnus est enim numerus eorum qui, domo paterna relicta, non nisi in Anglica lingua verbum Dei audire, confessionem sacramentalem facere, caeterisque religionis suae beneficiis frui possint. Adhibeatur liberis provectioribus Historia Biblica, nec non in scholis saltem Historiae Ecclesiasticae catechesis, seu compendium quantum fieri potest. (Conc. Plen. III. 219. Conc. Milw. Inst. Past.)

31. Quater saltem in anno, nimirum, si fieri possit, circa Quatuor Temporum ferias, in unum colligantur pueri ac puellae, qui nondum Sanctissimae Eucharistiae participes facti sunt, et postquam per aliquot dies in doctrina Christiana instructi fuerint, deinde ad confessionem vocentur adducanturque, eo modo ut accedentes benigne recipi, paterne audiri et plurimum juvari valeant. (Conc. Plen. II. 292, 442.)

32. Pariter, qui prima vice ad Sacram Mensam accessuri sunt, diligenter ab ipso Rectore instruantur et praeparentur. Ad hoc per duos annos ante primam communionem omnes pueri et puellae ad scholas parochiales vel alias scholas Catholicas mitterentur. (Conc. Plen. II. 442; III. 218.)

TITULUS V.

DE ZELO ANIMARUM.

33. Qualis fuit zelus Christi in salutem animarum talis sit zelus Sacerdotum. Sit itaque hic zelus purus et omnis humanae sordis expers; prudens et secundum scientiam; patiens et perseverans. Peccatores et errantes convertat, bonos confirmet, pueros rudesque instituat, miseros sublevet, scandala de medio tollat, vitia latentia reprimat et evellat, pietatem promoveat. (Conc. Pen. II 452 seq.)

34 Cum immania scandala ex nimia potatione apud nostrates oriantur, hortamur Sacerdotes, et per viscera Jesu Christi obsecramus, ut omne studium in ebrietatis vitio eliminando ponant. Hunc in finem saepe potuum inebriantium mercatores moneant ut neque ebriosis neque junioribus potum praebeant atque ut cauponas suas die Dominici clausas servent; inducant quos potuerint fideles ut a potibus inebriantibus etiam totaliter abstineant, vel soli, vel inita cum aliis societate, quae spiritu Catholico regatur atque precum et Sacramentorum virtute sociis vires necessarias procuret. omnibus et verbo et exemplo auctores sint ut in hac periculosa re numquam excedant. (Conc. Plen. II. 470; III. 260–263.

35. A theatris et scenicis ludis, iis, nempe qui mali aut periculi pleni esse noscuntur, fideles prudenter avertant. (Conc Plen. II. 471.)

36. Choreas immodestas, quae quotidie magis magisque frequentantur, insectentur Rectores et Confessariii easque prorsus damnent fidelibusque prohibeant. (Conc. Plen. II 472.)

37. Quum graves nonnumquam oriantur abusus ex festivitatibus, nomine religionis institutis, quae vulgo *Picnics*, *Excursions* et simili nomine veniunt, ita in posterum ubique sunt ab ipsis Recioribus ordinandae ut ansam peccandi nullo modo praebeant. Ideo numquam haberi poterunt absque permissione Ordinarii, pro singulis vicibus obtinenda; diligenterque notandum conventus praedictos stricte prohiberi nocturno aut vespertino tempore, atque Dominicis, Festis

esurialibusve diebus, nec in iis permitti posse usum potuum inebriantium, vino et cerevisia inclusis. Eaedem restrictiones, si tempus vespertinum excipiatur, observandae sunt pro avocamentis quae *Fairs* appellantur. Insuper in hisce numquam tolerari poterunt choreae quaecumque. (Conc. Plen. II. 396; III 290.)

38. Praxes devotionis ab Ecclesia probatas, maxime quae indulgentiis ditatas fuerint, quaeque faciliores, et ad genuinam pietatem fovendam aptiores sunt, Sacerdotes populo commendare non omittant. Inter eas, ut temporibus nostris maxime accommodatas, magnopere commendamus devotionem XL. Horarum, cultum SS. Cordis Jesu (cujus Novena statuto tempore observetur), et cum eo connexam venerationem Immaculati Cordis Mariae. (Conc. Plen. II. 477-482.)

39. Sanctos cum Christo regnantes populus venerari et invocare doceatur, imprimis Beatissmam Virginem Mariam sine labe conceptam, in Patronam Americae Foederatae Statuum electam, et Patronas uniuscujusque ecclesiae. (Conc. Plen. II. 384.)

40. Pias quoque Sodalitates seu Confraternitates jam probatas et ex indulgentiarum thesauro ditatas, utpote nostri praesertim saeculi malis corrigendis aptissimas, Rectores fovere oportet. Inter eas eminent piissimum Apostolatus Orationis opus, Societas S Vincentii a Paulo, Societates Propagationis Fidei et Sanctae Infantiae, atque Societates utriusque sexus in honorem Beatissimae Virginis Mariae. Ne autem unquam Confraternitates vel Sodalitates istae indulgentiarum gratiis priventur, enixe curandum est ut in earum erectione et directione fideliter serventur omnes ab Ecclesia praescriptae conditiones. (Conc. Plen. II. 478; III. tit. viii.)

41. Quum experientia comperiatur saluberrimos ex Sacris Missionibus fructus provenire, Rectoribus maxime commendamus ut, saltem intra tres quatuorve annos, exercitiorum spiritualium beneficia suis ovibus procurent. (Conc. Plen. II. 47–476.)

42. Quoniam gregi suo inculcare debent gravissimam qua tenentur omnes Christifideles obligationem etiam diebus Festis de praecepto Missam audiendi, praecipmus omnibus curam animarum habentibus, ut ea Festa, Dominica praecedenti, populo annuntiare non omittant. Similiter proclament jejunium servandum tempore Quadragesimali. Quatuor Temporibus et vigiliis quorumdam festorum. Fidelibus quoque nonnunquam, ut signum poenitentiae et ut Fidei professionem in memoriam revocent abstinentiam a carnibus feriis sextis per annum observandam.

43. Dies Dominica fidelibus sincere observanda frequenter commendetur. In ea non tantum ab operibus servilibus abstinere moneantur, atque Missam sub gravi praeceptam audire, sed et devotionibus vacare, atque omnia prohibita, imo et periculosa avocamenta devitare. Ferventi praesertim zelo inducantur ut hoc sancto die generose omittant cauponarum commercium et frequentationem, ex quibus pro nostratibus tot mala scaturiunt. (Conc. Plen. III. 113.)

44. Prae omnibus vero religionis et pietatis subsidiis atque peccati remediis, frequens et pia Sacramentorum susceptio atque assiduitas sacris Divini Cultus exercitiis iterum iterumque populo commendetur. (Conc. Plen. II. 469, 470.)

45. Ad conversationem et progressum religionis in gregibus suis, non desinant etiam Sacerdotes fidelibus praedicare utilitatem, imo necessitatem vitae istius familiae, qua parentes simul cum liberis exercitiis devotionis incumbunt et recreationibus licitis indulgent, suisque invigilant ne contaminentur lubrica illa libertate et independentia, qua tot juvenes utriusque sexus, sibi relicti, morum innocentiam una cum fidei spiritu tam cito amittunt.

TITULUS VI.

DE VITA ET HONESTATE CLERICORUM.

46. Ipsis Apostolis dictum est a Christo: "Vos estis sal terrae; quod si sal evanuerit, in quo salietur? Ad nihilum valet ultra, nisi ut mittatur foras et conculcetur ab hominibus." Meminerint proinde Sacerdotes, si infatuati fuerint et evanuerint, se cum his quos salierint, pedibus incedentium proterendos fore. Vitam itaque et mores ita componant, ut gestu incessu, sermone, aliisque omnibus rebus. nihil nisi grave, moderatum, ac religione plenum prae se ferant; levia etiam delicta, quae in ipsis, Tridentino monente, maxima forent, effugientes (Conc. Plen. II. 147, 269.)

47. Oportet clericos vestes proprio congruentes ordini semper deferre, ut per decentiam habitus extrinseci morum honestatem intrinsecam ostendant. Et sane ipse habitus, ut notant Patres Concilii Baltimorensis II, Clericis perpetuo in mentem revocat quod sponte suscepere vitae sanctioris institutum; et plurimas in vitia labendi occasiones arcet amovetque. Hinc stricte jubemus ut Sacerdotes Nostri, domi agentes vel in templo, veste talari semper utantur. Lineam vittam de more collo circumductam, sive, ut aiunt, Collare Romanum, semper gerant et presbyteri et ipsi seminaristae, neque extra domum unquam dimittant. Cum autem foras prodeunt, praeter hoc collare, etiam alias vestes ejus coloris ejusque formae gerant, tam regulares quam saeculares, quae ecclesiasticam decent gravitatem et sanctitatem. (Conc. Plen. II. 148, 149; III. 77.)

48. Comam laicorum more ne nutriant, et barbam absque permissione Ordinarii non gestent. (Conc. Plen. II. 150, 151,)

49 Gravissimis sub poenis edicimus ne cursibus equorum, publicis theatris, spectaculis pariter quae vocantur *opera*, aliisque istiusmodi generis oblectamentis, etiam extra limites hujus Diocesis, Clerici Nostri unquam intersint. Multo minus

sponsiones faciant, occasione ludorum equestrium, pignoribusque cum aliis contendant, uti fit a liberioris vitae hominibus, quippe quorum nihil vel absque magno periculo vel absque aliorum scandalo fieri potest (Conc. Plen. II. n. 153, 154; III. 79.

50. Medicinam et chirurgiam nec lucri gratia, nec charitatis specie, exerceant. Arma non ferant. (Conc. Plen. II. n. 153; III n. 82.)

51. Secundum veteres canones, vetamus ne Clerici rerum bonorumve quorumlibet, aut pecuniae mercaturam faciant; ne quaestuosas suo nomine vel sub alieni nominis involucro negotiationes exerceant; ne aliena praedia lucri causa conducant; ne pro aliis fide jubeant; ne aliorum in negotiis procuratores, inconsulto Episcopo, fiant; ne cujusvis curam ac tutelam, praeterquam suorum, nisi Ordinario consentiente, suscipiant. Nolumus etiam, propter magna inde oriunda mala, ut Sacerdotes, ne sub praetextu quidem quod lucrum, ex mutuo perceptum, in ecclesiae bonum sit cessurum, praeterquam ex Episcopi venia in scriptis habita fidelium pecunias in depositum accipiant. (Conc Plen. II. nn. 157, 159; III. 82, 279.)

52. Ubi cum homine etiam saeculari ac de rebus temporalibus agitur, Clerici tribunalia civilia, non adeant, nisi res aliter componi nequeat, et de pecunia ipsi ecclesiae debita ad jus non recurrant nisi prius in scriptis obtenta Episcopi licentia. Districte autem, et sub poena quidem suspensionis, prohibemus quominus Sacerdos contra ecclesiasticam personam litem civilem, etiam de re temporali, intentet absque permissione Nostra, aut hujusmodi actionem laicae personae assignet. Quod si ecclesiastica vel religiosa persona aliam personam ecclesiasticam vel religiosam coram tribunali civili temere citaverit de re juris stricte ecclesiastici, noverit se in censuras a jure latas incidere. Excommunicatio autem, Romano Pontifici specialiter reservata, ipso facto incurri sciatur ab iis qui directe vel indirecte exercitium jurisdictionis ecclesiasticae impediunt. (Conc. Plen. II. nn. 155, 156; S. Cong. de Prop Fide, 6ª Sept. 1886.

53 Modesta mensa victuque frugali utentes, numquam in re potus aut cibi excedant, sed vinum sibi temperent, et se vino, ne corda eorum et conscientiae graventur crapula et ebrietate, quae mentis exilium inducunt et in sacerdote sacrilegium constituunt. (Conc. Plen, II. n. 161 ; III. 80.)

54. Excepta necessitatis causa, quae maxime in itinere existere solet, Clericis omnino interdicitur aditus et usus cauponarum, inter quas istae etiam intelligenda sunt, in quibus cerevisia praecipue venalis praebetur. (Conc. Plen. II. n. 162 ; III. 80.)

55. Cum vero praeclarissmum Ecclesiae decus in sacerdo alium morum integritate reperiatur, enixe cavendum ne vel specie mali obscuretur hic splendor. (Conc. Plen. II. n. 163 ; III. 81.)

56. Meminerint imprimis Presbyteri a canonibus prohiberi quominus ullae mulieres in eadem secum domo commorare permittantur, nisi vel propinquior cognatio sufficiat ad omnem suspicionem arcendam, vel alioquin earum aetas maturior, vita, illibata et fama integerrima omne periculum et omnem detractionis occasionem amoveant. Juxta has itaque regulas seligant ancillas, quibus domus ac rei familiaris cura est committenda; et caveant insuper ne ullo unquam modo, sive directo, sive indirecto, sacris muneribus gerendis aut rebus ecclesiae administrandis istae se immisceant. (Conc Plen. II. 164 ; III. 81.)

57. Prohibemus proinde ne Sacerdotes in domibus suis commorationem praebeant scholarum institutricibus, aut organistis, aut cantatricibus, aliisve feminis non consanguineis. (Conc. Plen. II. 164; III. 81.)

58. Quod si Rector habuerit auxiliarium, volumus ut consanguineae vel affines juniores nullae in domo ejus habitare permittantur, nisi de Nostro consensu. Praeterea numquam retineri poterunt consanguineorum aut affinium familiae. (Conc. Plen. III. n. 81)

59. Otium et desidiam, quasi pestem, Clerici omnino fugiant. Fructuose utantur tempore, Sanguine pretioso

Christi empto, illudque non in legendis ephemeridibus aut nugatoriis libellis inutiliter terant, sed diligenter impendant, quod ex ministerii laboribus superest, studio utili et maxime rerum ecclesiasticarum. Collationibus theologicis decanatus, quae qnater saltem in anno habeantur, omnes sacerdotes, sive saeculares sive regulares, adsistere tenentur. Neque exemptos se esse existiment Confessarii, qui quamvis certae Ecclesiae non sint adscripti, confessiones tamen excipiunt in monalium domibus aut in ecclesiis publicis. Qui adesse absque legitimo impedimento et Ordinarii venia saepius neglexerint punientur. (Conc. Plen. II. n. 167; III. 76–191.)

60. Pro junioribus praeterea Sacerdotibus,, usque ad quintum ab ordinatione completum annum, quotannis instituentur examina in scriptis, quorum materia opportune indicabitur. Qui in eis, uti par est, non satisfecerit quinque annis elapsis, tot iteratis examinibus subjicietur, quot nulla vel insufficientia ab examinatoribus fuerint declarata. (Conc. Plen. III. nn. 186–188.)

TITULUS VII.

DE RECTORIBUS ET EORUM ADJUTORIBUS.

61. Quum Ecclesiae legibus bonoque animarum regimini repugnet pluribus simul ex aequo competere rectoralem potestatem, declaramus ecclesiae cujusque seu congregationis administrationem soli a Nobis designato competere Rectori, neque aliis Sacerdotibus, ei in ministerio adjunctis, licere quidquid aggredi contra ejus voluntatem. Meminerint ergo auxiliarii Presbyterii Rectorem in cura animarum praesse ac dirigere, officii vero sui esse eidem unitis studiis cooperari. Proinde in omnibus, quae ad regimen missionis, ad ordinem domesticum et residendi munus spectant, reverentia et obedientia erga eum obstringuntur. Quod si autument se a Rectore in quibusdam aequo gravius tractari, pro levamine ad Episcopum recurrant. (Conc. Plen. II. 111, 112.)

62. Ipsi vero Rectores erga auxiliarios suos benigni patris partes agant; normam vitae sacerdotalis ipsi praebentes, paternis suis admonitionibus eos in ministerii labore dirigant; zelum et exemplo et verbo excitent, atque prudenti experientia moderentur, et sic in omnibus adjutorum operam lubentissimam sibi procurent.

63. Prohibemus, sub gravis peccati reatu, ne quisquam Sacerdos alienos subditos, absque proprii Rectoris consensu aut Nostra venia, in Matrimonium conjungat vel ad Baptismum admittat, praeterquam vitae periclitantes. Oblationes consuetae quae forte vetitae administrationis occasione receptae fuerint, titulo justitiae Rectori proprio semper erunt restituendae. (Conc. Plen. II. n. 117.)

64. Concilium Tridentium omnes, quibus animarum cura commissa est, ad residentiam stricte obligari declarat. Hac a lege utique haudquaquam exempti sunt Rectores missionum eorumque adjutores, cum nullum tempus certo provideri queat quo alicui fidelium presbyteri ministerium futurum non sit necessarium. Quare officio suo minime funguntur qui fidelibus diebus dumtaxat Sabbati et Dominicae ministrant, per alios vero dies deserunt. Porro residentia insuper requiritur non materialis solum, sed vere pro bono gregis laboriosa. Ideo decernimus in posterum auxiliariis licitum non fore extra rectoralem domum pernoctare, nisi de consensu Rectoris; ipsis vero Rectoribus non permitti, ut absque consensu Ordinarii, Dominicis aut Festis diebus absint a missione sua, vel ut frequenter, nisi ad unum alterumve diem per ipsam hebdomadam, ab ea discedant. Tumque etiam semper curabunt ut aliquis Sacerdos praesto sit, qui Sacramenta subito egentibus ministret.

65. Residentiae laboriosae refragatur abusus, quo Sacerdotes, completa vice hebdomadae suae, immunes se habent a laboribus ministerii, quasi hisce otii intervallis non oporteret casibus repentinis providere, infirmos visitare, aut iis qui auxilio, consilio vel instructione indigent etiam tunc inservire. Conscientiae Rectorum imponimus ut hunc neg-

ligentiae et otiositatis fontem, nunquam in diocesi introduci sinant.

66. Omnis Sscerdos, qui pro hac Dioecesi ordinatus fuerit, aut in eamdem incorporatus, sese Ordinario subjicere tenetur usquedum canonice dimissus fuerit, et, nisi rectoratum inamovibilem adeptus sit, cuilibet missioni vacare ipsi ab Ordiaario designatae. Incorporari autem declaramus quemlibet ex aliena Dioecesi advenientem, statim ac dimissoriales proprii ejus Episcopi litterae a Nobis in perpetuum vel formaliter vel praesumptive fuerint acceptatae. (Conc. Plen. II. 108, 109; III tit. ii. cap. vii. § 2.)

67. Licet parochias proprie dictas adhuc non expediat instituere, distincti tamen in hac Dioecesi habentur districtus vel coetus, parochiarum instar, descriptis ab Ordinario limitibus, intra quos Sacerdotes vel ut inamovibiles vel ut inamovibiles Rectores seu quasi-parochi officia sua exerceant. (Conc. Plen. II. 123–125; III. 32.)

68. Quamvis itaque Rectores, quibus privilegium inamovibilitatis, secundum regulas Concilii Plenarii III., a Nobis concessum non fuerit, de jure, ad nutum Episcopi, ut aiunt, a sua missione removeri possint, mens Nostra est eos numquam munere suo spoilare vel invitos alio transferre, nisi graves ob causas et habita meritorum ac habilitatum ratione. (Conc. Plen. II. n. 125 seqq.; III. n. 32.)

69. Vehementer Rectores Nostros omnes monemus numquam eis licitum esse censuras auctoritate propria sive ferre sive imo comminari.

70. Suspensionis poena irretiendum fore declaramus quemvis Clericum aliquatenus faventem aedituis aliisve, qui jus in Rectoribus designandis vel rejiciendis sibi usurpare attentarent, aut aliis modis auctoritatis Episcopalis exercitium pravis molitionibus impedire praesum rent Itemque statuimus nullum Rectorem etiam inamovibilem a juridica sententia Ordinarii appellare posse *in suspensivo* sed *in devolutivo* tantum, ita ut desinat esse aedituus saltem usque ad tempus quo Judex *ad quem* definitive litem terminet. (Conc. Plen. II. n. 185; III. 285–286.)

71. Salarium suum, qualecumque eis constitutum fuerit, Sacerdotes ex ipsa congregatione seu missione quaerere seu colligere debent, id non exigere ab Episcopo, qui nulla ratione tenetur ejus defectum supplere, si qua de causa vel nullum vel debito minus acceptum fuerit. (Conc. Plen. III. n. 273.)

72. Volumus ut nullo unquam in casu salarium sive Rectoris sive adjutorum de anno in annum sinatur in cumulum crescere atque inter debita ecclesiae recenseri. Singulo proinde anno juxta statutam summam accipiatur; alioqui ii, qui pecuniam ea ratione sibi debitam infra annum a termino quo solvenda erat, percipere omiserint, aut saltem non exegerint per scriptum ab Ordinario probatum, eo ipso censebuntur juri suo renuntiasse et pecuniam sibi debitam ecclesiae donasse. (Conc. Plen. III. n. 281.)

73. Pecuniae, occasione administrationis Baptismi et Matrimonii perceptae, cedunt Rectori, qui domus expensas ferre et adjutoribus suis congruam sustentationem suppetere tenebitur.

74 Sciant Rectores ad reditus ecclesiae praesertim pertinere quae proveniunt ex collectis infra Officia Divina, ex locatione scamnorum ecclesiae aut quae pro occupata sede percipiuntur, legata, donationes caeteraque hujusmodi, imo vero reditus ex schola vel coemeterio derivatos. Eorum quoque muneris profecto est invigilare ne reditus quivis dilapidentur, sed ut pro necessitate conserventur vel adaugeantur, atque in eos fines expendantur ad quos a fidelibus oblati fuerint.

75. Cathedraticum tributum quod ex portione singularum ecclesiarum redituum coalescat, ut constitutum fuit, quotannis a singulis Rectoribus tempore indicato solvendum est. (Conc. Plen. II. n 100.)

76. Statuimus ut, donec aliter provideatur, in hujus Dioeceseos ecclesiis more servandis collectas: diebus Nativitatis pro Seminario; prima Quadragesimae Dominica pro Indis et Nigritis atque etiam pro Societate Propagationis

Fidei; in Parasceve pro Locis Sanctis; die Paschatis pro Sacerdotibus infirmis; die Pentecostes pro Orphanis; prima Dominica Octobris pro Summo Pontifice. Quae quidem omnes collectae Dominica antecedente populo praenuntiabuntur, et quamprimum earum summa ad Cancellarium Nostrum transmittetur. Praescriptam juxta Regulam disponatur de consueta in die Omnium Defunctorum Collecta. (Conc. Plen. II. n. 48.; III. n. 243.)

77. Nulli Rectori licebit in ecclesia sua collectam praecipere aut permittere pro opere quod ad bonum missionis directe non referatur, nisi de consensu Ordinarii. (Conc. Plen. II. 119; III. 295.)

78. Ne sua deesent unquam Sacerdotibus, labore vel senio fractis aut longiori aegritudine languentibus, necessaria subsidia, hortatu nuper defuncti Episcopi jam pie provisum est. Annuam collectam hunc in finem ab eo institutam quam maxime donec sufficiat augeant Rectores. (Conc, Plen. III. 71. Past. Instr.)

79. Sacerdos quilibet, sive saecularis, sive regularis, qui hanc Diocesim quavis de causa reliquit, eo ipso privatus manet facultatibus in eadam illi concessis, quamvis postea in eamdem redeat, donec eaedem a Nobis denuo fuerint obtentae.

80. Interdici jubet Concilium Tridentinum ne cui Sacerdoti vago et ignoto liceat Missas celebrare. Monemus idcirco omnes eccleaiarum Rectores ne sinant aliquem ignotum vel extraneum sacra munera obire, absque speciali Nostra vel Vicarii Generalis in scriptis venia, si copia sit Nos adeundi. Hac deficiente, indulgemus ut Sacerdotes ex aliis harum Provinciarum vel Canadae dioecesibus iter agentes, sacrum peragere aut praedicare, de Rectoris consensu, valeant, dummodo bonis moribus atque in dioecesi propria facultatibus praediti cognoscantur. Quoad alios permittimus ut extraneus, Ordinarii sui litteris rite munitus, Missam celebrare sinatur, ter tamen dumtaxat, nisi fuerit Sacerdos olim ex hac

Dioecesi dimissus. Talis enim expressa Nostra licentia omnino opus habet, ut sacrum munus intra Dioecesim peragere possit. (Conc. Plen. II. n. 118.)

TITULUS VIII.

DE OFFICIALIBUS DIOECESEOS.

81. Vicarius Noster Generaiis, praeter potestatem ordinariam ei ipso jure tributam, etiam facultatibus extraordinariis, a Nobis ei concessis, uti valebit quotiescumque ultra diem extra Dioecesim Nos versari contigerit. (Conc. Pien. II. n. 72.)

82. Synodi Plenariae Baltimorensis III. legi obsequentes, sex in hac Dioecesi Consultores dioecesanos constituendos esse decernimus, tres per ipsum Episcopum nominandos, tres vero ab Episcopo seligendos e candidatis quos Sacerdotes, in Dioecesi ministerio fungentes, designaverint ut idoneos. Munia eorum erunt in iis Ordinario consilium praestare de quibus eos consuli mandavit Concilium, ac sede vacante, partem habere in eligendis candidatis ad episcopatum. (Conc. Plen. III. nn. 17–22.)

83. Decanos pariter seu Vicarios Foraneos instituere decrevimus. Eorum munus erit; singulas missiones parochiales decanatus singulis annis visitare; ecclesiarum et scholarum conditionem examinare; libros missionis annuasque relationes et notitias investigare; sacrorum vasorum et omnium, quae ad cultum divinum pertinent, decentiam exquirere; coemeteria inspicere; moribus et vitiae sacerdotum ac eorum in cura animarum zelo invigilare, sicut et minores defectus aut jurgia eorum leviora paterne corrigere aut componere; collationibus praeesse; infirmis sacerdotibus sollicitudinem impendere et defunctorum exequias moderari; missionibus vacantibus providere, atque earumdem bona et libros conservare et custodire; Episcopum in decanatu visitationem peragentem ut convisatores comitari; tandem de

his omnibus Episcopo in scriptis et fideliter semel in anno reddere rationem (Conc. Plen. II. 74; III. 27–30 Conc. Prov. Milw. et Cincin. IV.)

84. Examinatores Cleri Dioecesani octo esse volumus, quorum officium erit concursus candidatorum ad rectoratus inamovibiles dirigere et dirimere, tum etiam juniores Sacerdotes per quinquennium post ordinationem examinare. (Conc. Plen. III. 23–26.)

85. Canc llarii Dioecesani munus erit curam gerere archivii Dioeceseos, et titulos bonorum ecclesiasticorum ac documenta de temporali et spirituali missionum conditione, postquam examinata fuerunt, in eo reponere. Ad eum quoque recurrendum erit pro dispensationibus ab Ordinario obtinendis. Usum fere communem sequentes statuimus, ut pro expensis Cancellariae oratores dispensationum, nisi vere pauperes sint, duos nummos scutatos ($2.00) pro singulis bannorum dispensationibus una cum applicatione mittendos solvant. Praeterea in consanguinitatis et affiinitatis casibus opera pia per taxam congruam injungentur. (Conc. Plen. II. n. 75; III 48, 271, 272, 276. Conc. Prov. Milw.)

86. Exhinc etiam in hac Dioecesi, juxta Constitutionem "*Dei miseratione*" S. M. Benedicti XIV., instituemus munus Defensoris Matrimonii, qui conjugia de nullitate postulata, juxta regulas juris propugnabit et tuebitur (Conc. Plen III. n. 305.)

87. Ut judicia ecclesiastica ad normam a S. Sede praescriptam absolvantur, constituemus quoque *Procuratorem Fiscalem*, cujus munia descripta videre est in Instructione S. Congregationis de Propaganda Fide, "*Cum Magnopere.*" (Conc. Plcn. III. tit. x.)

TITULUS IX.

DE REGULARIBUS.

88. Quum omnes Dei Sacerdotes, tam Regulares quam Saeculares, in eumdem laborent finem, ut nimirum gloriam Dei animarumque salutem pro viribus promoveant, nulla sit inter eos dissensio, sed concors potius unitas amorque fraternus. (Conc. Plen. II. 405 ; III. 85

89. Meminerint Regulares se per leges canonicas, ut expositas praecipue in Constitutione "*Romanos Pontifices*" fel. reg. Summi. Pontificis, Leonis XIII., sua non obstante e emptione, parere teneri Ordinarii legibus in iis quae curam animarum aut Sacramentorum administrationem respiciunt; se etiam episcopali jurisdictioni, saltem delegatae, subesse quoad domorum religiosarum fundationes, suorum alumnorum ordinationes, Verbi Dei praedicationem, SS. Sacramenti expositionem, librorum de rebus ad religionem pertinentibus approbationem, confraternitatum erectiones, Monialium confessiones, et quoad observanda et vitanda in celebratione Missae. His in rebus itaque Statuta omnia Dioecesana, et Plenaria, eadem ratione qua Sacerdotes saeculares fideliter observant. (Conc. Plen. II. nn. 410–412 ; III. nn. 85–92.)

90 Quando Regulares cujusdam districtus regimini praepositi fuerint, ecclesia caeteraque bona ecclesiastica, quae vel dono vel fidelium oblationibus, intuitu missionis factis acquisita fuerunt, ad congregationem pertinere censebuntur, deque iis Episcopo aeque ac a saecularibus Sacerdotibus ratio reddenda erit. Reliquorum vero bonorum temporalium ad Regulares qua tales spectantium administratio libera ipsis plene competit. Moniales sicut jam praescriptum est institutorum redituum et impensarum annuas rationes mense Septembris mittant. (Conc. Plen. II. n. 195 ; III. n. 90.)

91. Si quod supervenerit dissidium Rectorem inter et religiosos Fratres vel Sorores in missione sua laborantes, quod amice componi nequeat, volumus ut sicut nullos, nisi

de Nostro consensu, in missionem suam admittere valuit, sic etiam nullus Rector eos vel eas sua auctoritate dimittat. Referatur difficultas ad Superiorem Congregationis, vel ad Episcopum, vel demum, si res postulet, ad. Congregationem de Propaganda Fide. (Conc. Plen. III. n 91)

92. Rectoribus missionum et Directoribus Sororum religiosarum in Dioecesi Nostra laborantium enixe commendamus, ut curent in harum domibus observari solitudinem quae eis propriis regulis est praescripta, ita ut ob hanc clausuram passivam neminem, citra ordinationem Regulae vel Ordinarii licentiam, claustrum suum ingredi vel in eo morari permittant. (Conc. Plen. III. n. 94)

93 Simili de causa reprobamus abusum illum quo nonnullae Moniales huc illuc quandoque circumcursare visae, et saepe ad loca ab earum monasteriis remota divertere ausae sunt, pecuniae colligendae gratia. Volumus ut Rectores numquam eis hujusmodi collectas in suis districtibus permittant, nisi scripto Nos contrarium patefecerimus. Contravenientes Nobis denuntientur. (Conc. Plen. II. n. 442 ; III. 95.)

TITULUS X.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

94. Quum instituta a benignissimo Salvatore Nostro Sacramenta totidem sint fontes aquae salientis in vitam aeternam sacrosancta utique res est eorumdem administratio, et proinde sancte tractanda est, atque tenentur omnes curam gerentes animarum ea non rite solum debitaque cum reverentia tractare, verum etiam nonnisi devote sumentibus administrare, adeoque instituendo fideles providere ut digno modo atque uberi cum fructu suscipiantur. (Conc. Plen. II. 207, 208.)

95. Curabunt ecclesiarum Rectores ut materiae Sacramentorum fideliter, sollicite ac reverenter custodiantur, atque ut supellex, vestes, ornamenta, linteamina, et vasa ministerii integra, nitida sint et munda. (Conc. Plen. II. 208)

96. Fidelibus Sacramenta petentibus Sacerdotes difficiles ne se praebeant, quin potius populi devotioni pro rerum adjunctis libenti animo obsecundent. Quorum si qui fuerint in sua missione qui diuturno, etsi non lethali morbo, domi detinentur, singulis saepius in anno, sed certe tempore Paschali, omnem opportunitatem ad Sacramenta suscipienda praebeant, non recusantes iis Sacram Communionem summo mane adhuc jejunis interdum deferre. (Rit. Rom ; Conc. Plen. II. 114.)

97. Caveant Sacerdotes ne aliquid exigant a fidelibus occasione Sacramenti administrandi vel administrati, aut quidquam ea de re paciscantur, imo vero pauperibus ministerium suum gratis praestandem esse recordentur. Nullo tamen pacto inhibemus quin recipiant quae sponte offeruntur juxta laudabilem consuetudinem, in sacrorum ministrorum sustentationem, occasione Baptismi collati vel Matrimonii celebrati. Omnino autem improbandi, imo severissime puniendi essent qui haec, quae offerri solent, ante administrationem horum Sacramentorum exigerent. (Conc. Plen. II. 221.)

98. Quum omnia secundem ordinem fieri debeant, nullus Sacerdos, nisi adsit periculum, aut urgeat necessitas, extra limites sui districtus seu alienae congregationis fidelibus Sacramenta, praeter Poenitentiam, administrare praesumat absque proprii Rectoris aut Nostra speciali licentia. (Conc. Plen. II. 117, 124.)

99. In omni Sacramentorum administratione, Rituale Romanum, quod omnes curam animarum gerentes habere tenentur, aut Compendium ejusdem, Baltimorae editum, omnes diligentissime sequantur, nihil addendo, demendo aut immutando. Contrarias consuetudines quascumque abrogamus, et nullius esse valoris decernimus. (Conc. Plen. II. 218, 219)

100. Statuimus, juxta Ritualis praescriptum, in Sacramentis administrandis omnino adhibendam esse linguam Latinam, et, si quaedam lingua vernacula reddenda putata fuerint, ea prius Latine recitanda esse. In Baptismo tamen permittuntur sponsores respondere lingua vernacula, et ipsum Rituale jubet sponsos in Matrimonii celebratione vulgari sermone de consensu interrogari. (Conc. Plen II. 214.)

101. Quando in ecclesiis Sacramenta administrantur, volumus ut vestis talaris et superpelliceum adhibeantur, et desuper stola ejus coloris quem Sacramenti ritus exposcit. Quando vero in aedibus privatis conferuntur, eadem sacra indumenta, quantum fieri poterit, adhibeantur; in omni casu stola saltem deferatur, nisi necessitas id prorsus impediat. (Conc. Plen. II. 149, 293.)

102. Juxta Rituale Romanum, Sacrum Chrisma, Sanctum Oleum Catechumenorum atque Oleum Sanctum Infirmorum, eodem anno sint ab Episcopo benedicta, Feria V. in Coena Domini. Veteribus proinde Oleis, nisi necessitas cogat, ultra annum ne utatur Sacerdos; imo curet ut nova tempestive habeat, cum iis opus sit Sabbato Sancto in Fontis Baptismalis benedictione. Novis acceptis, vetera comburantur. (Rit. Roman.)

103. Oleum Sacrum Infirmorum asservetur in armario (*ambry*) exstructo in sacristia, vel potius in ipsa ecclesia prope altare majus in facie lampadis SS. Sacramenti, vel solum, vel cum Sacro Chrismate et Sacro Oleo Catechumenorum, si pro his non fuerit armarium proprium prope ipsum baptisterium. Armaria haec sub clave ac tuta custodia asserventur, ne S. Olea, ab aliquo, nisi a Sacerdote, temere tangantur. (Rit. Roman.)

104. Volumus ut in qualibet ecclesia Sacrarium habeatur, sive locus specialiter designatus et comparatus, in quem ablutiones corporalium et vasorum sacrorum, aqua baptismalis jam adhibita, caeteraque hujusmodi, juxta rubricarum praescripta, immitantur. (Rit. Rom. *De Sacr. Bapt.*; Pont. Rom.)

105. Rectoribus missionum injungimus ut libros habeant, in quibus lingua Latina referant Baptismata, Confirmationes, Matrimonia et Defunctos congregationis. Habeantur praeterea libri Parochiales sequentes :

1° Liber Status Animarum, in quo inscribantur nomina, ubi id fieri potest, uniuscujusque membri familiarum, vel saltem ipsius familiae, ad congregationem pertinentium cum factis et notitiis quae administrationi missionis prodesse possunt.

2° Liber "Historae Missionis," in quo enarretur quae sit hujus origo; a quo missionario incepta, ejusque prima ecclesia a quo, et quo tempore, et sub quo titulo fuerit exstructa; atque simul paucis verbis commemorentur res praecipuae, quae notatu dignae visae fuerint.

3° Liber "Inventarii bonorum ecclesiae," atque "Redituum et Impensarum," seu Oeconomicus, *de quo Cfr*, *n.* 254. (Conc. Plen, II. 222, 223; III 275, 276.)

TITULUS XI.

DE SACRAMENTO BAPTISMI.

106. Quoniam Baptismi Sacramentum omnino ad salutem est necessarium, maxima in eo conferendo requiritur diligentia, nec unquam sine culpa non adhibetur. Ideo moneantur parentes ut natos infantes quamprimum ad ecclesiam deferant baptizandos, atque faciles se praebeant Sacerdotes ut illud non tantum die Dominica, aut bis vel ter in hebdomada, sed omni die administrari parati sint. (Conc. Plen. II. 225.)

107. Sacerdotibus sedulo curandum est ne unquam extra ecclesiam, praeter mortis imminentis casum, Sacramentum hoc administretur, praesertim ubi ad ecclesiam facilis patet accessus. Rure autem et in oppidulis ubi in designatis vel designandis domibus Missa celebratur, itemque

si ob permagnam distantiam et itineris difficultatem vera detur necessitas, ut aliis in domibus cum omnibus consuetis caeremoniis infantes baptizentur indulgemus: sicut hieme ob aeris intemperiem in sacristia. His tamen in omnibus ecclesiae praxi approbatae seu praescriptae sese quam maxime conformare caveat sacerdos. (Conc. Plen. II. 237. Past, Inst.)

108. Cum Baptismus privatus ob mortis periculum domi conferendus est, Sacerdos, stola alba indutus, omissis ante Baptismum dici vel peragi solitis, catechumenum statim trina, vel etiam una aquae infusione rite baptizet. Postea vero si tempus suppetat, et Sanctum Chrisma secum habeat liniat eum in vertice, linteolum candidum imponat, candelamque accensam ei porrigat. Cessante periculo, caeremoniae reliquae in ecclesia suppleantur eo ordine erga parvulos aut adultos, qui pro catechumenis respective servandus fuisset. (Conc. Plen. II. 237, 238.)

109. In unaquaque ecclesia, ubi Baptismi Sacramentum ordinarie confertur. Fons Baptismalis, clavi obseratus, quamprimum habeatur; prope quem omnia quae ad hujus Sacramenti ministrationem pertinent, debite serventur. Bis in anno aqua juxta ritum benedicatur. (Conc. Plen. II. 234.)

110. Meminerint Sacerdotes sibi non licere, nisi urgente necessitate, uti aqua communi ad conferendum Baptismum etiam privatum, sed adhibendam esse aquam benedictam saltem breviori illa forma quae in Rituali reperitur. (Conc. Plen. II. 234.)

111. Curetur ut ipsi laici, imprimis vero obstetrices et nutrices, et, quantum fieri poterit, medici bene calleant modum privati Baptismatis conferendi, ut illud in casu necessitatis administrare sciant. (Conc. Plen. II 228.)

112. De necessitate Baptismi populus quoque fidelis iterum ac saepius admoneatur, atque praemuniatur contra scelus illud horrendum homicidii, tam spriritualis quam corporalis, quo infans non baptizatus in utero inteficitur matris.

113. Patrinus in Baptismo solemni unus saltem, sive vir, sive mulier, adhiberi debet. Ad hoc autem munus, ex-

Ritualis etiam praescripto, admittendi non sunt infideles, aut haeretici, aut publice criminosi aut qui fidei rudimenta ignorant. Recusari pariter jubet Rituale Monachos vel Sanctimoniales et alios cujusvis ordinis Regulares a saeculo segregatos. (Conc. Plen. II. 231.)

114. Nomen, quod infanti datur, sit conveniens et congruum, atque, quod obtineri potest a parentibus, nomen alicujus e Sanctis qui in Martyrologio Romano inveniuntur (Conc. Plen. II. 232.)

115. Quando diversa tum Sanctorum tum familiae nomina in Baptismo tribuuntur, in prima interrogatione omnia nomina exprimi possunt; in sequentibus tamen formis et precibus nomina, vulgo dicta Christiana, sola sunt repetenda. In libro Baptizatorum omnia nomina, et quidem plene, recenseantur. (Conc. Plen. II. 233.)

116. Censemus infantes acatholicorum, quos ipsi parentes afferunt, baptizandos esse quoties probabilis affulget spes Catholicae eorum educationis. Tunc omnino tamen necesse est ut Patrinus vel Matrina, iique Catholici, habeantur. Meminerit autem Sacerdos, in mortis periculo, quotiescumque occasio se obtulerit, omnes infantes baptizari non solum posse, sed imo debere. (Conc. Plen. II. 229.)

117. Baptismus in haeresi susceptus aut privatim Catholico in casu necessitatis a laica persona collatus, non temere censeatur dubius aut invalidus, sed prius instituatur diligens examen, et deinde, si dubium supersit, Baptismus debito modo sub conditione iteretur. (Conc. Plen. II. 240; III. 120-122.)

118. In neo-conversis ab haeresi ad fidem excipiendis, servetur norma sequens a S. Congregatione S. Officii, die 20ª Julii A. D. 1859 data, et in Compendio Baltimorensi Ritualis relata:

1°. Si Baptismus absolute conferatur, nulla facienda erit abjuratio, nec impertienda absolutio.

2°. Si Baptismus sub conditione iteretur, hoc ordine procedendum erit: *a*) Abjuratio seu Fidei professio;

b) Baptismus conditionatus; *c*) Confessio sacramentalis (et quidem integra) cum absolutione conditionata.

3°. Quando denique validum judicatum fuerit Baptisma, sola recipitur abjuratio seu Fidei professio, quam sequitur absolutio a censuris. Poterun tamen etiam ritus suppleri olim in Baptismo omissi, addimusque confessionem sacramentalem tunc instituendam a tempore Baptismi et absolutionem impertiendam neo-converso uti aliis fidelibus. (Conc. Plen. II 242; III. 122.)

119 Pium ritum benedicendi mulieres post partum summopere commendamus, ast eum promiscue nolumus concedi, sed ratione habita dispositionis puerperae. Ne extra ecclesiam fiat aut locum in quo Sacrum celebratur. (Conc. Plen. II. 245, 246.)

TITULUS XII.

DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS.

120. Victuris inter innocentiae fideique hostes utique necessaria sunt adultis Confirmationis auxilia. Grave igitur est eis peccatum si, dum opportunitas datur, non "accipiant hanc armaturam Dei, ut possint resistere in die malo." Ideo vigilent Rectores ne qui ex suis subditis Sacramentum hoc debito tempore recipere negligant. Publice hoc populum, occasione Confirmationis suscipiendae appropinquante, moneant, et parentes Sacramentis indigni declarentur, qui liberos suos adolescentes ad hoc et SS. Eucharistiae Sacramentum debite suscipiendum non adducant. (Conc. Plen. II. 250, 440.)

121. Curent Rectores ut confirmandi ad Spiritum S. accipiendum rite parati, id est, probe instructi et a peccato mundati accedant. (Conc. Plen. II. 440.)

122 Quo melius vero disponi queant, hortamur, saltem ubi solus est Rector, ut non nimium multi simul admittantur. Pauciores potius singulis vicibus confirmandi praesententur, et frequentior habeatur Sacramenti administratio.

123. Admittantur ad Confirmationem ii tantum qui annum decimum aetatis excesserint, nisi peculiaris ratio aliter suaserit, quique praeterea ad primam Communionem aut jam accesserint aut proxime sint accessuri.

124. Si confirmandi diversi sint sexus, masculi, ut in Baptismo, praecedant. (Rit. Rom.)

125. Quando pluribus Confirmatio administratur, statuimus schedulas quasdam, quibus nomina tum Christiana tum familiae candidatorum inscripta sint a Rectore singulis dandas esse, quas Episcopo Sacramentum conferenti exhibeant. (Conc. Plen. II. 252.)

126. Valde optamus ut in hujus Sacramenti collatione, juxta laudabilem Ecclesiae consuetudinem et disciplinam, Patrini et Matrinae adhibeantur pro singulis singuli, mares pro pueris, feminae pro puellis. Quod si hoc fieri nequeat, saltem duo pro pueris Patrina adhibeantur, et duae pro puellis Matrinae. (Conc. Plen. II. 253.)

127. Liber Confirmatorum in ecclesiis omnium habeatur missionum, in quo nomina eorum, qui hoc Sacramento sunt obsignati, describantur eadem cura qua baptizati in regestis Baptismalibus. Notentur etiam Sponsorum nomina propter affinitatis impedimentum. (Rit. Rom.)

TITULUS XIII.

DE SS. EUCHARISTIAE SACRAMENTO

128. Erga sanctum et mirabile Eucharistiae Sacrificium et Sacramentum cultus, reverentia atque honor eximius a ministris ejus potissimum et dispensatoribus est utique exhibendus. Curandum igitur summopere ut vera et sincera erga SS. Eucharistiam devotio, tum in Sacerdotibus tum in populo fideli, in dies magis ac magis vigeat et crescat. (Conc. Plen. II. 207, seqq., 357 seqq.)

129. Asservetur SS. Sacramentum uno tantum in loco cujuscumque ecclesiae in quo custodiri potest, solet et debet. (Conc. Plen. II. 266.)

130. Tabernaculum, in quo conservatur, sit fixum et quam maxime securum. Sit tuto clausum ope serae, cujus clavis sit deaurata. Pretiosum sit et maxime ornatum, intus et extra serico velo circumtectum. Nitidum servetur et ab omni alia re vacuum. Vas florum vel quid simile ante illud ponere non licet, sed a lateribus tantum. Neque imagines, neque reliquiae Sanctorum, aut quid aliud, praeter imaginem Crucifixi, superimponi ei possunt. (Conc. Plen. II. 266.)

131 Sacra pyxis debet esse ex metallo, juxta Aposto licas Constitutiones, ejusque saltem cuppa sit argentea, intus deaurata, eaque munda, suoque operculo bene clausa, alboque velo serico cooperta. Dum Sanctissimum continet, super corporali semper imponatur (Conc. Plen. II. 266)

132. In omnibus ecclesiis in quibus Sacrosancta Eucharistia solet ass·rvari, lampas ex oleo olivarum, vel ex aliis oleis, quantum fieri potest, vegetabilibus nutrita diu noctuque prae altari luceat. Ubi autem oleum praedictum difficile est acquisitu, olei ex bitumine seu petrolei in lampade securo usus est hic jam concessus. (Rit. Rom ; Conc. Plen. II. 267.

133. Curetur omni studio ut purissima aptissimaque sit materia quae ad SS. Eucharistiae confectionem adhibetur. Hostiae sint ex tritici farina et aqua naturali confectae, recentes, macularum expertes et non facile in fragmenta desilientes. Summa quoque solicitudine vinum procuretur genuinum, ideoque non adhibeantur vina saepius adulterata, qualia veneunt sub nomine *Port*, *Sherry*, *Madeira*, *Malaga* et similia. Ab ipsis vitis cultoribus et negotiatoribus, qui Catholici sunt et notae probitatis, vinum pro Sacrificio comparetur. (Canc. Plen. II. 272, 373.)

134. Particulae sacramentales minores et major hostia semel in hebdomada, juxta votum S. Rituum Congregationis renoventur, veteribus consumptis, et purgato ciborio (Conc. Plen. 268.)

135. Prohibemus ne Venerabile Sacramentum in ullo loco privato servetur, nisi forte in eccl·sia tuto custodiri nequeat. In casu hoc necessitatis reponendum est Sanctissi

mum in oratorio decenter condecorato, quod in alienum usum haud inserviat, et supra quod nemo cubiculum habeat.

136. Tempus, quo praeceptum annuae Communionis impleri potest, a prima Dominica Qurdragesimae ad Dominicam SS. Trinitatis, inclusive, pro nostratibus prorogatur. Ut omnes sibi commissi ad praeceptum hoc servandum ad ducantur, nullum non moveant lapidem animarum Rectores. Nec ibi sistant; sed omnes Christifideles saepe invitent ad hoc Convivium, praesertim iis Festis diebus qui ab Ecclesia solemniori pompa celebrari solent. (Conc. Plen. II. 257, 259.)

137. In frequenti Communione suis poenitentibus per mittenda, dispositionis singulorum rationem habeant Confessarii, et quod quibusque magis expedire videbitur, hoc ipsis commendent. Religiosas personas quod attinet moneantur ut in diebus a regula praestitutis communicent; si qui vero aut quae ita progressum in fervore fecerint, ut digni frequentiori Communione videri possint, haec illis a superioribus permittatur. (Conc. Plenn. II. 258, 259.)

138. In foro externo Catholicis, rationis usu sufficienti gaudentibus, si publice petant, Sacra Communio numquam denegetur, nisi publici peccatores sint, aut notorie indigni. (Rit. Rom.)

139. Pueri et puellae, post idoneam supra (n. 33) praescriptam instructionem, ii ad primam Communionem admittantur, qui per aetatem ac sufficientem spiritualium intelligentiam capaces judicati fuerint. Hoc fiat juxta Dioecesis praxim saltem post annum nonum completum, quamprimum discrete possit, (Conc. Plen. II. 200.)

140. Per triduum autem ante primam Communionem, tum exercitationibus piis, tum generali potissimum confessione, proxime ad eam praeparentur. Ipsa vero die, solemnitate maxima, Divinum Panem sumant, cuncto inspectante populo, et praesertim parentibus, quorum curae postea animae istae, coelesti convivio refectae, erunt ferventer a Sacerdotibus commendandae. (Conc. Plen II. 260.)

141. Notandum tantam non desiderari aetatem ut quis in articulo mortis SS. Viatico possit et debeat muniri, atque minime dubitent Sacerdotes illis pueris Viaticum praebere qui satis id a vulgari pane discernere didicerint. (Conc. Plen. II. 261.)

142. Infirmis omnibus capacibus SS. Viaticum tempestive deferatur. Si vero eadem perduret infirmitas, in ea potest et debet Sacra Communio per modum Viatici iterum ac tertio et pluries administrari, praesertim si ipsimet aegrotantes coelestem hunc panem esuriant; sed alicui ad adorandum solum, seu devotionis, seu cujusvis rei praetextu, ad ostendendum non deferatur. (Conc. Plen. II. 262, 263.)

143. Meminerint igitur Sacerdotes sibi illicitum esse Sanctissimam Eucharistiam apud se retinere, aut secum deferre, nisi urgente ministerii necessitate, quae si occurrat maxima se gerant reverentia, et ab inani quovis abstineant colloquio. (Conc. Plen. II. 264.)

144. Sacra Hostia non alio modo quam in bursa decenter ornata, ad collum appensa, atque occulte super pectus innixa, ad aegrotantes deferatur. In ipsa autem ministratione, praescripta Ritualis Romani, quantum rerum circumstantiae sinunt, diligentissime serventur. (Conc. Plen. II. 264.)

145. Numquam, nisi in gravi necessitate, vel ipsam Hostiam, vel vas sacrum in quo servatur, stolam saltem non gerentes attrectent. Quando vero in ecclesia Sanctissimum e tabernaculo extrahunt, semper superpelliceo et stolla sint induti, et prius duo luminaria in altari accendi curent. (Conc. Plen. II. 264.)

146. Praxis piissima invisendi Dominum Nostrum Jesum Christum, indesinenter in SS. Sacramento manentem, a Sacerdotibus foveatur, fidelibusque sibi subjectis verbo et exemplo commendetur. (Conc. Plen II. 269.)

147. Si prope ecclesiam Rector non habitet, aut alias periculum sit sacrilegae effractionis tabernaculi, SS. Sacramentum in armario (*safe*) rite confecto et ornato, sive concluso in tabernaculo sive juxta, de nocte praesertim recondatur

TITULUS XIV.

DE SACRAMENTO POENITENTIAE.

148. Pro summa Sua erga paccatores misericordia, Poenitentiae Sacramentum instituit Salvator, ut vitae remedium pro iis qui Baptismo regenerati mortem iterum animae sua culpa obierunt. Quare intelligant hujus Sacramenti ministri se Christi vices agere dum hoc officio reconciliationis funguntur.

149. Nullus Sacerdos hac in Dioecesi confessiones saecularium, nequidem Sacerdotum, aut personarum Regularium Nobis subditarum, excipere extra mortis articulum presumat, nisi aut Rectorale munus obtineat, aut a Nobis specialem seu expressam licentiam habeat. (Conc. Plen. II. 277.)

150. Quum, praeter Ordinem, ad valide dimittenda peccata requiratur etiam jurisdictio, unu-quisque Sacerdos ad confessiones excipiendas approbatus, quas facultates habeat, quas non habeat, prudenter exquirat. (Conc. Plen II. 277.)

151. Compactum anni 1810, quo Episcopi sibi invicem facultates concedebant, jamdudum abolitum est. Attamem, libertatis conscientiae gratia, concedimus ut omnis Sacerdos extraneus, qui in propria dioecesi facultatibus ordinariis praeditus cognoscitur, valeat absolvere Secerdotem Nostrae Dioecesis, qui in hac ei confiteri elegerit, ac pariter omnes personas quae in domo ejus veram habent habitationem. (Conc. Plen. II. 118)

152. Ad valide absolvendas religiosas, illis exceptis quae justa de causa extra monasterium suum versantur, specialis a Nobis requirtur facultas. Item intra religiosarum domos confessiones personarum saecularium ibi degentium sine venia speciali excipere non licet. (Votum—S Congr. Epporum et Reg.)

153. Noverint Confessarii in facultatibus, quas eis per litteras jurisdictionis concedimus, non omnia comprehendi peccata, adeoque eis absque speciali facultate, a Nobis vel

a Sede Apostolica impetrata, non competere potestatem absolvendi :

1°. Ab haeresi, et apostasia a fide, et schismate, eos qui in loco ubi Sanctum Officium exercetur (ex. gr. Romae) deliquerint.

2°. Complices sibi in quolibet peccato mortali externo contra castitatem.

3° Sacerdotem omnem qui in confessionali, aut occasione vel praetextu confessionis, vel in loco ad accipiendas confessiones destinato, ad peccandum contra castitatem sollicitaverit.

4°. Sacerdotem qui complicem sibi in hujusmodi peccato absolverit.

5°. Personam in confessione aut occasione vel praetextu confessionis, aut in loco ad accipiendas confessiones destinato, ad peccandum contra castitatem a Confessario sollicitatam, nisi prius sollicitantem Ordinario denuntiaverit.

6°. Personam cujuscumque sexus quae Sacerdotem aliquem falso de sollicitatione denuntiaverit.

7°. Catholicos qui post annum 1861, vel inter se vel cum acatholica parte, coram praecone haeretico Matrimonium contraxerint, quique poenam excommunicationis inde incurrerint, nisi vel aegroti decumbant, vel in carcere detineantur. (Cfr. de Matrim. n. 193.)

8°. Catholicos utriusve sexus, qui novum Matrimonium, conjuge superstite, contrahere attentaverint et inde in excommunicationem inciderent. (Conc. Plen. III, 124.)

154. Quotiescumque de casibus istis agitur, qui in eos inciderent ad Nos absolvendi non mittantur; sed Confessarii facultatem eos absolvendi pro natura peccati vel a Sancta Sede vel a Nobis petant, postquam rei se hujus indulgentiae jam dignos ostenderint.

155. Confessionalia in ecclesiiis in loco patenti et publico erigenda sunt, extra quae nullatenus confessiones excipere licet mulierem et puellarum, nisi surdae sint, aegrotae aetate decrepitae, vel aliunde ab ecclesia adeunda impeditae

In missionibus autem et in privatis domibus, in quibus, deficiente ecclesia, confessiones audiuntur, volumus ut locus sit semper patens, et publicus, et crates perforatae, quantum fieri potest, adhibeantur. (Conc. Plen. II. 295, 296.)

156. Ad sibi soli confitendum nemo poenitentem inducat, nec libertas, hac in re fidelibus a Christo et ab Ecclesia concessa, ullo unquam modo minuatur. Hinc optime facient Rectores si identidem extraneos Confessarios in sui adjutorium vocent. Religosis potissimum ter vel quater in anno praebeatur opportunitas conscientiam suam aperiendi Confessario extraordinario. (Conc. Plen. III. 96.)

157. Raro confitentes, eosque qui vel tenera aetate vel rudiori ingenio sunt, praesertim si id ipsi petant, Confessarius interrogando adjuvet; caute tamen, caste et parce. Nomen neque complicis, neque ipsius poenitentis exquirat. De rebus ad conscientiae directionem non spectantibus nec loquatur ipse, nec loqui poenitentem permittat. (Conc. Plen. II 281, 283.)

158. Suaviter et paterne cum omnibus, etiam rudissimis, procedat, nec unquam iracundiae indulgeat. A gemitu et vocis elatione, et ab omni alio strepitu inter audiendum abstineat, ne poenitenti molestia afferatur, aut adstantibus vel minima fiat revelatio. Si qui forsan imparati accedant, sua, si possit, charitate et diligentia, paratos reddat et dignos qui absolvantur. (Conc. Plen. 280, 283.)

159. Impositae poenitentiae sint peccatis proportionatae, salutares, non nimis diuturnae aut difficiliores, sed tales, quas, habita ratione status, conditionis, sexus et aetatis, et item dispositionis poenitentium, prudentia et spiritus suggesserint. Hoc tam spirituale ad munus rite obeundum, sicuti et in frequentiori Communione (137) permittenda, requiritur assiduum solidae ascesis studium, ne ob ignorantiam animis a Deo ad vitam sanctiorem vocatis impedimento sit ipse sacerdos. (Conc. Plen. II. 289; Rit. Rom.)

160. Poenitentias pecuniarias, ut in Rituali Romano monetur, sibi ipsis Confessarii non applicent, neque a poeni-

tentibus quidquam tamquam ministerii sui praemium petant aut accipiant. Etiam ultro quocumque nomine oblata recusent, nec vel ipsam Missae eleemosynam in hoc Sacro Tribunali offerri sinant. (Conc. Plen. II. 289.)

161. Sagillum scrupulose servetur. Cum aliis, sive laicis sive etiam clericis, in familiari colloquio de rebus in tribunali auditus numquam sermo fiat, nec unquam a poenitente petatur venia quae in confessione dicta sunt aliis revelandi. Si declarandi vel denuntiandi aliquid detur necessitas, id per poenitentem ipsum fiat vel per alium quem ipse elegerit. (Conc. Plen. II. 290.)

162. Monemus Rectores aliosque Confessarios ut paratos semper se exhibeant ad excipiendas fidelium confessiones, maxime diebus Sabbati, Festorumque vigiliis, vespertino saltem tempore, et, quantum rerum adjuncta sinant, Dominicis Festisque diebus ante primam Missam; saepe etiam infra hebdomadam mane post vel ante Missam lectam. (Conc. Plen. II. 291.)

163. Praecipmus omnibus Sacerdotibus quibus audiendi confessiones potestatem concedemus, ut in sede saltem confessionali non veste talari tantum, sed et superpelliceo et stola violacea induti, sacrum hoc munus obeant. (Conc. Plen. II. 149; Rit. Rom.)

TITULUS XV.

DE EXTREMA UNCTIONE ET CURA INFIRMORUM.

164. Christianis periculose aegrotantibus subveniens Salvator Noster instituit Extremae Unctionis Sacramentum, quo delicta, si qua sint adhuc expianda, et peccati reliquiae absterguntur, atque gratia confertur ad insidias daemonis propulsandas, mortis terrores depellendos, morbi incommoda toleranda, imo vel ipsam corporis sanitatem, si animae saluti

profutura, sit restituendam. Si qui ergo in sua missione audiantur per morbum vita periclitari, qui usum rationis habent aut saltem aliquando habuerunt, non negligant Rectores eos opportune invisere, et amanter eis persuadere ne susceptionem hujus Sacramenti differant et procrastinent, sed potius id sibi administrari petant, dum sui plene compotes fructum ejusdem uberiorem sunt percepturi. (Conc. Plen. II. 303, seq.)

165. Non erit contentus bonus Rector ea tantum infirmorum visitatione, in qua Sacramenta confert, sed pluries eos visitabit, cum eis orabit, ad actus contritionis, fidei, spei, charitatis excitabit, et, elicito ab eis, si possint, novo confessionis et contritionis actu, nova identidem absolutione donabit. (Conc Plen. II. 116; Rit. Rom.)

166. Si forte Sacerdoti aegrotos invisenti contigerit dare consilium de rerum temporalium disponendarum ratione, religione quam maxima caveat non tantum a reatu, sed vel ab omni prorsus avaritiae specie ac suspicione. Onus autem ipsum sive describendi, sive, nisi pro clericis, exsequendi testamentum constanter recuset. Numquam etiam, nisi gravissima de causa, puellarum tutelam suscipere consentiat. (Conc. Plen. III. 277.)

167. In eadem infirmitate hoc Sacramentum iterari non debet, nisi diuturna sit, ut si, cum infirmus convaluerit, iterum in periculum mortis inciderit, id est, uti explicat Bened. XIV.: "Si, durante eadem infirmitate, post susceptam Extremam Unctionem, morbis ita remittat, ut aegrotus mortis periculum evasisse videatur, sed, antequam convalescat, iterum in vitae discrimen relabatur, juxta praesentem disciplinam, poterit, sine scrupulo, denuo sacra Unctione muniri." (Conc. Plen. II. 310.)

TITULUS XVI.

DE SACRAMENTO ORDINIS.

168. Quantum ex se est, Sacerdotes gratiam vocationis ad statum sacerdotalem in juvenibus aptis et dignis foveant atque promoveant, ineptos vero et incapaces ab incipiendis vel prosequendis studiis ecclesiasticis amoveant et deterreant. Parentes quoque accurate de vocatione ecclesiastica doceant, ne ad sanctuarium indignos impellant, aut vocatos ab altari detineant. (Conc. Plen. III 136.)

169. Fidelium studium saepius hortationibus accendant ut contributiones in opus Seminarii seu clericorum institutionis liberaliter impendant (Conc. Plen. II. 171; III. 160, 184.)

170. Rector, in cujus districtu clerici Seminarii, schola vacante, degunt, paterna sollicitudine super eos invigilet. Eosdem jam adhibeat in tradendo puerulis catechismo, in chori officiis inserviendo, in caeterisque id generis ministeriis ecclesiastics. Finitis vacationibus, testimonia vitae infra ferias et morum coram Domino scribat, eaque ad Nos vel ad superiorem Seminarii clausa transmittat. (Conc. Plen. III. 177.)

TITULUS XVII.

DE SACRAMENTO MATRIMONII.

171. Ne Christianorum Matrimonium, quod Redemptor Noster inter Sacramenta Novae Legis connumerari voluit, unquam apud nos, uti apud acatholicos, minoris fiat aut ejus sanctitas obscuretur, nullum studium omittant Sacerdotes Frequentibus potius instructionibus et monitis efficiant ut fideles sanctitatem ejus obligationesque cognoscant et, ut par est, venerentur. (Conc. Plen. II. 325; III. 125.)

172. Rudimenta fidei ignorantibus et aliis, qui manifeste indigni sunt, contrahere volentibus Sacerdotes non assistant. Ideo nupturientes examinent, et Christianae doc-

trinae prorsus ignaros neque ad bannorum proclamationem, neque a fortiori ad Matrimonii celebrationem admittant. (Conc. Plen. II. 330; III. 125.)

173. Magnam praeterea curam impendant Sacerdotes ad rite disponendos fideles qui Matrimonia jungi volunt. Admoneantur ut Sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae prius rite recipiant, et sic ad hoc Sacramentum vivorum in statu gratiae et, qua par est, devotione accedant. (Conc. Plen. II. 329.)

174. Tenetur Rector sedulo investigare num aliquod exstet impedimentum canonicum inter contrahentes, priusquam eos Matrimonio jungat, praesertim ubi dispensatio obtenta fuerit a bannorum proclamatione. (Conc. Plen. II. 328 seqq.)

175 Nupturientes qui ex loco dissito advenerint, certa debent proferre documenta suae libertatis a bigaminis aliisque impedimentis. Ad hoc tempestive moneantur ut procurent sibi litteras testimoniales Rectoris loci ubi ultimo saltem tempore domicilium vel quasi domicilium habeant, aut aliter per testes vel etiam per juramentum probent suam libertatem.

176. Stricte servari praecipimus, et quidem in districtu tam sponsi quam sponsae, si diversum habeant domicilium, quae de bannorum proclamatione statuta sunt in Concilio Plenario Baltimorensi II. Ea propter in civitatibus et oppidis, ubi singulis Dominicis Missa offertur, debent denuntiationes tribus continuis diebus festivis in ecclesia fieri. Rure autem ubi bis tantum in mense sacrum celebratur, duae fiant denuntiationes: ubi semel, fiat una. Rector autem, coram quo celebrandae sunt nuptiae, quando sponsi sunt diversi districtus, Matrimonium contrahi non permittat donec a Rectore alterius partis notitiam acceperit factarum proclamationum. (Conc. Plen. II. 331 333.)

177. Studeant Rectores consuetudinem nuptias celebrandi post meridiem penitus de medio tollere, et praxi inhærere qua non solum in ecclesia contrahantur, sed infra Missam solemni benedictione consecrentur, vel saltem comi-

tante Missa celebrentur. Sub vespere, nisi in matrimoniis mixtis, omnino vetantur. (Conc. Plen. III. 125.)

178. Ex recenti Summi Pontificis concessione, benedictio nuptialis conferri potest etiam longo post nuptias tempore, dummodo alioquin Rubricae non obstent. Curent ergo Rectores ut omnes e grege suo fideles qui eam accipere potuissent vel possunt, magna hac gratia non priventur, juxta regulam ut benedicta non benedicatur, non benedicta vero benedicatur. Monendi vero sunt conjuges, qui antea valide contraxerint, benedictionem hanc ad ritum et solemnitatem, non vero ad validitatem conjugii pertinere. (S. C. S. O., 31 Aug., 1881.)

179. Opportune moneantur fideles vinculum Matrimonii prorsus indissolubile esse et nullo modo posse a civili auctoritate abrumpi; conjugatis proinde non licere novum Matrimonium contrahere donec certum nuntium receperint de morte compartis, quantocumque annorum numero ita remanere debeant. In dubio res ad Ordinarium est deferenda. (Conc. Plen. II. 328; III. 123, 124.)

180. Si contingat aliquem, apparenti ligamine Matrimonii vinctum, novum foedus inire velle eo praetextu quod irritum fuerit prius connubium, nullus Rector, et a fortiori nullus auxiliarius, causam sua auctoritate dirimere praesumat, sed ad Nostrum tribunal referre tenetur, ubi juxta regulas juris, adhibito, si necesse visum fuerit, Matrimonii Defensore, res dijudicabitur. (Conc. Plen. III. App. p. 262.)

181. Si quis attentaverit novum Matrimonium contrahere, conjuge superstite, licet divortio civili separatus, se ipso facto e communicatione, Ordinario reservata, ligari noverit. (Conc. Plen. II. 327; III. 124.)

182 Rectores in casu dispensationis rogandae caute et circumspecte causas canonicas ob quas dispensatio petitur exquirere et investigare conentur, ac deinde tum impedimentum obstans, tum causas dispensationis distincte et accurate in bene scripto petitionis libello Episcopo per cancellarium exponant. Dispensationes obtentae in libro Matrimoniorum

notandae sunt. (Vd. Instructionem S. Cong. de Prop. Fide, App Conc. Plen. III p. 249.253.)

183. Dum inituri Matrimonium diversi sunt districtus, ab alterutro Rectore nuptiae celebrari possunt. Si tamen una pars sit acatholica, a solo Rectore partis Catholicae dispensatio petenda est, et Matrimonium coram eo celebrandum est, nisi mulier sit acatholica et contrahentes in locis valde dissitis habiten·. Hoc in casu sponsorum Rectores inter se convenire poterunt, ut nuptiae etiam coram Rectore sponsae habeantur.

184. Sacerdotibus omnibus praecipimus, ut populum sibi commissum admoneant, et hoc quidem semel saltem in anno, tempore praesertim Adventus vel Quadragesimae, gravi sermone, tum de legibus Ecclesiae circa Matrimonia mixta, tum de damno quod felicitati ipsorum temporali haud secus ac aeternae imminet, si Matrimonia quae vocantur mixta ineant. Quod si in casu particulari Matrimonium hujusmodi iniri posse videatur sequentes semper leges et conditiones sanctissime observentur:

1°. Nullum adsit periculum ne pars Catholica ab acatholica pervertatur, et praeterea promittere debet eadem pars se pro viribus allaboraturam conversioni compartis.

2°. Pars acatholica, et quidem in scriptis, promittere debet: *a*) liberum exercitium suae religionis parti Catholicae *b*) Baptismum et educationem prolis utriusque sexus in fide Catholica, etiamsi partem Catholicam praematura morte abripi contigerit.

3°. Neque intra ecclesiam, neque in ipsa sacristia, aut adhibito aliquo ritu sacro, aut sacra veste indutus, Sacerdos his nuptiis assistat.

4°. Nulla sit ratio timendi duplicem Matrimonii celebrationem, alteram coram Sacerdote, coram praecone acatholico alteram. (Conc. Plen. II. 334, 335, 336; III. 130-133.)

185. Dispensatio super impedimento mixtae religionis numquam pro Italis petenda est, de quibus non constet Italicun domicilium omnino reliquisse. (S. C. de P. F., App. Conc. Plen. II. p. 321.)

186. Matrimonia numquam in domo privata, absque Nostra licentia, celebrentur; sed etiam quando absque Missa fiunt, si aliunde nihil obstet, in ecclesia, coram altari, contrahuntur.

187. Nolumus Sacerdotes operam praestare iis quos noverint praeconem haereticum adituros, foederis matrimonialis iterandi causa, vel qui foedere sic inito, absque poenitentiae indiciis benedictionem sacerdotalem petunt. (Conc. Plen. II 338.)

188. Stricte post Concilium Plenarium III. prohibemus, ne qui scilicet Catholici vel inter se vel cum acatholica parte coram praecone cujuscumque sectae Matrimonium contrahant vel attentant. Qui hoc ubivis in hac regione facerint, ipso facto subjacent excommunicationi reservatae, a qua absolvi non poterunt nisi ab Episcopo, imo a Nobis solis si subditi Nostri fuerint et in hac Dioecesi deliquerint, nisi forte absque fraude legis alium Episcopum adeant. (Conc. Plen. III. 127.)

TITULUS XVIII.

DE CULTU DIVINO.

189. Ecclesia, dirigente Spiritu S., ea omnia ordinavit, quae Cultum Divinum respiciunt, ita ut nihil desit quod majestatem Dei deceat, nihil quod populum aedificare queat. Vestes sacras et caeremonias omnes, quae plebem instruant, Sacerdotem moneant, Deum honorent, ipsa praescripsit. Earum etiam minutissimam quis, suo sensu abundans, se inculpatum negligere posse speret? Omnes igitur qui ministerio animarum operam navant, Ritibus ac Caeremoniis illis religiose servandis curam ac solicitudinem impendant. Incessu ac motu gravi, et verborum distincta prolatione, atque caeteris omnibus actibus Dei instituta digne Deo peragant ac populum ad Deum elevent. Omnia ergo juxta praescripta in Missali, Rituali et Caeremoniali, ut adamussim observentur, praecipimus. (Conc. Plen. II. 357, 358.)

190. Sibi comparent ecclesiarum Rectores illud omne quod est necessarium ad Missae Sacrificium et alias partes Divini Cultus rite obeunda; pueros quoque habeant ministros, bene instructos, qui veste talari et superpelliceo induti, altari cum aedificatione inserviant. (Conc. Plen. II. 379.)

191. Ut omnia secundum ordinem fiant et fideles libentius Divinis intersint Officiis, hora commodo statuatur, et statuta accurate omnino servetur, ne cunctando celebrans praesentibus taedium gignat, aut negligentibus causam excusationis suppeditet.

192. Ritus sacros praescriptos in Caeremoniali, Anglice concinnato, cui titulus, *Ceremonial for the Use of Catholic Churches in the United States of America*, primum jussu Patrum Concilii Provincialis Baltimorensis I. praeparato, et a Gregorio PP. XVI. probato, ac postea adaucto, in omnibus stricte servari volumus, non obstantibus quibuscumque consuetudinibus in contrarium. (Conc. Plen. II. 217, 219, 220, 379; III. 14.)

193. Volumus praeterea ut Sacerdotes in hac Dioecesi diligenter et fideliter observent quae in *Ordine*, ut aiunt, seu Calendario annuo praescribuntur. (Conc. Plen. II. 358.)

194. Diebus etiam per hebdomadam singulis, Divinum Sacrificium hora statuta offerre studeant Sacerdotes, suosque hortentur ut ei quantum poterunt, intersint quotidie, praesertim in Festis quae dicuntur Devotionis, quaeque ideo populo Dominica antecedente annuntianda sunt. (Conc. Plen. II. 165, 365.)

195. In hac Dioecesi stipendium pro Missa privata celebranda est unum scutatum (*dollar;*)

196. Absque antecedenti consensu vel Nostro, vel, si de regulari instituto agatur, Praelati regularis, non licet Rectoribus vel aliis facere fundationes, aut ullo modo suscipere onera Missarum in indefinitum tempus, ut, ex. gr., per Societates, vulgo dictas *Church debt, etc.* Si quae contractae fuerint hujusmodi obligationes, servandus est in sacristia liber aut tabella, quae de oneribus acceptatis fidem faciat. (Conc. Plen. II. 370, 371.)

197. Qui certum numerum Missarum manualium suscepit, debet eas in Calendario suo vel speciali libello inscribere, et, pro ut exonerantur, ibidem de die in diem adnotare; ut, si forte mors intervenerit, antequam omnes exoneratae fuerint, certo sciri possit quot maneant dicendae. (Cfr. Conc. Plen. II. n. 371.)

198. Operam suam Sacerdotes omnes, sed maxime Rectores in eo collocent, ut ornatu qui decet, et modo quo fieri potest solemniori, Missae Sacrificium semper offeratur. Prohibemus ne quis sine veste talari celebret, nisi inopinata urgeat necessitas. Altare sit nitidum, linteamina munda, et vestimenta decora, non lacera, vel indecentia; atque supellex sacra tota, sin minus lautior ac splendidior, munditia saltem atque ordine, visentibus omnibus placeat. (Conc. Plen. II. 360.)

199. Amictus, albae, mappae, corporalia, purificatorio, manutergia, et pallae conficienda sunt ex lino vel ex cannabe (*hemp*), non autem ex alia quacumque materia, etiam si haec munditie, colore ac tenacitate linum aut cannabim aemulet aut adaequet. (S. R. C.)

200. Paramenta habeantur singula pro colore, quo Ecclesia uti consuevit: albo scilicet, rubeo, viridi, violaceo et nigro, sintque pro facultatibus loci pretiosa. Fiant ex panno non vulgari, sed peculari, aureo nempe, argenteo, serico, non autem ex lino, lana vel gossipio (*cotton*), nisi his fila serica superimponantur. (S. R. C.)

201. Calices, vel saltem illorum cuppa et patena, lunula quoque ad exponendum Sanctissimum adhibita, sint ex auro vel argento saltem intus deaurato. Calices et patenae, si qua adhibeantur ex aluminio confecta, conformia sint Instructioni ea de re S. Rituum Congregationis (6 Dec. 1866.)

202. Dum Missae Sacrificium vel alia Divina Officia celebrantur, mandamns ut candelae cereae in altari ardeant, eo saltem numero quem Rubricae requirunt. Qualitate pura sint et non absconditae sed oculis appareant. Lumina ex-"gas" in ipso altari stricte quoque sunt prohibita.

203. Superpelliceum, ex lino contextum, sit modestum, decorum et sacris functionibus conveniens; biretum Romano bireto sit conforme. (Conc. Plen. II. 150.)

204. Sacerdoti nulli, vi facultatum generalium ei commissarum "celebrandi in quocumque loco decenti," licet celebrare Missam in aedibus privatis, nisi in stationibus, aut dum actu Missionis exercitiis, procul ab aliqua ecclesia, dat operam. (Conc Plen II. 362.)

205. In celebratione aeque vitetur festinatio nimia, quae, sine scandalo esse nequit, et fastidiosa prolixitas. (Conc. Plen II. 363.)

206. Sacerdotes, quamdiu Missam legunt vel canunt numquam ab altari descendant, nisi quando id praecipit Rubrica, aut ad concionem adstantibus habendam; minime vero ad eleemosynas a fidelibus petendum, aut quid simile peragendum. (Conc. Plen. II. 364.)

207. Sacerdos potest in Missis defunctorum cum paramentis nigris Sacram Communionem fidelibus ministrare, etiam ex particulis praeconsecratis, extrahendo pyxidem de tabernaculo; similiter immediate post, vel, data rationabili causa, ante Missam defunctorum. In utroque casu omittenda est benedictio. Altare autem, in quo asservatur SS. Sacramentum, ne in ipsis quidem exequiis defunctorum, paramentis nigris, sed violaceis tantum, vestiri potest. (S. R. C., 23. Julii, 1868.)

208. Celebrandi bis in eodem die facultas est ab Episcopo petenda, et in iis tantum casibus concedi potest ubi certe eam requirit fidelium vehemens utilitas, annectiturque personae, non loco cui conceditur. Porro ex instructionibus Sanctae Sedis constat binandi hanc permissionem tunc tantum praesumi posse quando inopinata exsurgit necessitas seu vehemens utilitas. Quovis in casu pro una tantum ex Missis stipendium accipere licet. (Conc. Plen. III. tit. iii. cap. i)

209. Moneantur fideles de obligatione singulis Dominicis Festisque de praecepto diebus Missam audiendi. Dies hi sunt: Nativitas, Circumcisio, et Ascensio Domini Nostri

Jesu Christi; Assumptio et Immaculata Conceptio Beatae Mariae Virginis, et festum Omnium Sanctorum. Valde mane his in festis Missa dicatur una, etiamsi facultate binandi uti necesse sit. (Conc. Plen. III., Resp. S. Sedis, VI. p. cv.)

210. Epiphaniae et Annuntiationis festa jam non ut dies obligationis, sed ut devotionis dumtaxat, externa usitata solemnitate, servanda sunt. Festi tamen Corporis Christi, cujus obligatio pariter est sublata, solemnitas in Dominicam proxime sequent m est transferenda. (Conc. Plen. III., Resp. S. Sedis, VI. p. cv.)

211. Omnibus Dominicis ante Missam principalem, iis exceptis, in quibus ipse Episcopus solimnitur celebrat, faeienda est aspersio aquae benedictae per ipsum celebrantem. (Miss. Rom.)

213. Monemus Rectores ecclesiarum ut abusibus eliminandis invigilent, qui in cantu ecclesiastico invaluerint. Sacrosancto Missae Sacrificio et aliis Divinis Officiis musica, non vero musicae Divina Officia inserviant. Profani potissimum moduli sacris Ecclesiae concentibus nunquam immisceantur. Hinc praxis scenicos numeros et modus, verbis tantum immutatis, in Divinis Officiis adhibendi penitus interdicitur, et tota musica et cantus devota jubentur esse et ecclesiastica. Ad hoc omne non parum contribuetur si antiquo cantui Gregoriano suus servetur honor et locus, ideoque eum in scholis parochialibus doceri valde optat Concilium Baltimorense III., in Seminariis vero id stricte praecipit. (Conc. Plen. II. 361; III. 114–119.)

213. Nullus Sacerdotum quovis titulo aut praetextu Missam continuet submissa voce, quamdiu *Gloria* et *Credo* decantantur in choro.

214. Vetatur cantoribus vel Offertorium Missae vel Seraphicum hymnum *Sanctus*, *Hosanna*, adeo in Missis solemnibus protrahere, ut celebrans cogatur Sacrificio moras innectere donec ipsi canendo finem fecerint.

215. Omnis cantus tempore consecrationis cesset. Organum etiam tunc vel sileat, vel blande et tenue tantum pulsetur. (Caer, Episc.)

216. Vesperae in omnibus ecclesiis diebus Dominicis Festisque decantentur, neque ob alia exercitia pietatis, omittantur. Quod si rure aliquando copia non sit eas habendi, hortamur Sacerdotes ut tempore pomeridiano pueros rudimenta fidei doceant, vel fideles concione instruant, vel alias devotiones in populi aedificationem peragant. (Con. Plen. II. 379.)

217. Omnia Divina Officia juxta Missale et Breviarium Romanum, quantum fieri potest, integra decantentur. Licebit in casu quo melius fieri nequit, Vesperas integras de alio quam diei officio, puta de Sanctissimo Sacramento vel de B. M. V; cantare vel, qua jus est, organi concentu supplere. Semper autem psalmos saltem, nullis omissis aut decurtatis, cum hymno et Magnificat in Vesperis cantari praecipimus. (Conc. Plen. III. 118; S. R. C. 1884 ad dub. XIV.)

218. Optandum ut ipse populus Divina Officia cantare doceatur. Piae huic praxi in ecclesiis majoribus initium aliquod dari posset formando et instruendo puerorum choros. (Conc. Plen. II. 380; III. 119)

219. Ecclesia solemnem Sanctissimi Sacramenti Expositionem Ordinariorum arbitrio committit. (Ben. XIV. "*Excepimus*," 16. Apr. 1746.) Indulgemus proinde ut solemnis Expositio et Benedictio habeantur:

1°. Singulis diebus Dominicis;

2°. Diebus Festis quibuscumque primae et secundae classis;

3°. Per octavam Coporis Christi;

4°. In festo SS. Cordis Jesu, atque prima feria sexta uniuscujusque mensis, et singulis feriis sextis mensis Junii;

5°. Bis in hebdomada tempore Quadragesimali;

6° Semel in hebdomada mense Mariano;

7°. Singulis diebus sacrarum Missionum tempore;

8°. Ubicumque fit devotio XL. Horarum. (Conc. Plen. II. 375.

220. Meminerint Sacerdotes non licere Benedictionem bis in die dare, nisi in Festo ac infra Octavam Corporis

Christi. Licebit autem in Festis Solemnioribus Benedictionem post Missam ultimam dare, ubi Vesperae haberi non possint.

221. Ad augendam devotionem erga SS. Sacramentum, maxime in votis habemus ut solemnis devotio precum Quadraginta Horarum, in hanc Nostram Dioecesim cum magno animarum lucro jam inducta, magis magisque in dies diffundatur, atque diebus a Nobis praestituendis in singulis missionibus, ecclesiam habentibus, celebretur. Indulget S. Sedes ut apud nos de nocte Sanctissimum recondatur, et ut processio omittatur, si commode fieri nequeat, quin tamen fideles indulgentiis priventur. (Conc. Plen. II. 376. seq.)

222. Indulgentiae istae sunt sequentes. 1°. Indulgentia septem annorum totidemque quadragenarum pro pia Sanctissimi expositi visitatione semel singulis diebus lucranda; 2°. Indulgentia plenaria, animabus purgatorii applicabilis, semel in triduo lucranda, iis concessa, qui confessi et sacra Communione refecti, semel, durante devotione, ecclesiam visitaverint, in qua S. Eucharistia exposita est, ibique pie oraverint. (Conc. Plen. II. n. 376, *collatum cum resp. S. R. C. ad E^pum Leavenw.*)

223. Indulsit porro Summus Pontifex ut tum confessio tum communio ad indulgentiam hanc lucrandam fieri queant pridie Expositionis.

224. Volumus ut in posterum Festum patronale ecclesiae cujuscumque, sive consecratae, sive tantum benedictae, quotannis solemniter celebretur, ritu nempe duplici primae classis cum octava, a Sacerdotibus ecclesiae adscriptis, tum pro Missa tum pro Officio; a populo vero devotionibus festivis consuetis. Rure tamen, et ubicumque id melius expedire visum fuerit, poterit ipsa Festi solemnitas transferri in Dominicam sequentem, juxta Rubricas de hujusmodi festis. (Conc. Plen. II. n. 384.)

16104

TITULUS XIX.

DE COEMETERIIS ET SEPULTURIS.

225. Quum sacrae caeremoniae et ritus, quibus S. Mater Ecclesia in filiorum suorum exsequiis uti solet, ex antiquissima descendant traditione, eximiaque sint ac saluberrima Christianae pietatis signa, summo studio servanda sunt, usuque retinenda. Hinc in ipsa ecclesia exsequiae celebrari debent, atque ea lingua quae Ecclesiae usu venit.

226. Hinc etiam, quod antiquissimi est instituti, retineri oportet ut Missa, quantum fieri potest, praesente corpore defuncti, pro eo celebretur antequam sepulturae tradatur. Ideo taxa pro Missa exsequiali numquam superet summam praxi Dioeceseos constitutam, et in gratiam pauperum, qui expensas Missae cum cantu ferre non valent, Missa privata de Requiem, ex speciali indulto (1859) Provinciae concesso, legi potest, corpore praesente, vel non praesente, omnibus illis diebus, quibus permittuntur anniversaria defunctorum, sicut et Missam de Requiem bis in mense festis duplicibus celebrari extra diem obitus seu depositionis. (Conc. Plen. II. n. 394. Conc. S. Ludov II.)

227. Quando, sive Sacro celebrato sive non, post ritus funebres in ecclesia vel domi peractos, defuncti corpus non statim ad sepulturam deferendum est, vel etiam quando in coemeterio non sunt secuturi alii ritus ecclesiastici, semper in fine functionis dicundum est Canticum "Benedictus" cum antiphona "Ego sum" et precibus in Rituali subsequentibus. (Rit. Rom.)

228. Maxime cupimus ut in Dioecesi Nostra introducantur, ubicumque nondum in usa sunt, ecclesiastica parvulorum funera, quibus Ecclesia innocentia ista sua membra sepulchro committi desiderat. In iis exsequendis observentur regulae, quas de parvulorum sepultura habet Rituale Romanum

EX LIBRIS PROVINCIAE
PRO STUDIO THEOL.
S.S. CORDIS JESU.

229. Moneantur fideles ut neque pro se neque pro suis adoptent morem paganum, nuper ab Apostolica Sede reprobatum, defunctorum cadavera comburendi, sed ut magis corpora, aliquando revivificanda, cum ritibus et precibus ab Ecclesia statutis, in terra, unde sumpta fuere, recondant.

230 Sepultura ecclesiastica, aut Missa in die depositionis a defuncti Rectore, vel, si ab alio, de ejus consensu peragenda est, nisi secus decernat Ordinarius, et salvis in re Reguiarium privilegiis. (Innoc. III.)

231. Morem decorandi floribus funera fidelium adultorum tanquam a mente Ecclesiae alienum, spiritumque hujus saeculi nimus sapientem, improbamus, atque ut a Sacerdotibus suaviter fortiterque eliminetur, in votis habemus. Satagatur praeterea ut a sepultura Christiana amoveatur omnis alia pompa saecularis quae functionem dedecet sacram.

232. Reprobetur pariter consuetudo habendi frequentes vigiliias (*crowded wakes*) apud cadavera defunctorum, nec in ecclesia permittatur aperiri feretrum ad ostendendum mortui vultum.

233. Sermo funebris, si habeatur, brevis sit, et in veste talari, absque superpelliceo, pronuntietur. Mortuos ne laudibus inanibus efferat, sed magis adstantes hortetur, ut illos ad tribunal tremendi Judicis piis adjuvent suffragiis eleemosynis, aliisque bonis operibus.

234. Pro corporibus fidelium debito honore reponendis habeantur Coemeteria Catholica, pro opportunitate locorum vel variis missionibus communia vel singulis propria, quae sint bene custodita, decenter ornata atqua sacris caeremoniis et precibus consecrata. Serventur assidue regulae de Coemeteriis a nuper defuncto Episcopo praescriptae. Nonnisi in singulis casibus pro necessitate rei, et quam minime, eas in monumentis erigendis modificare Rectoris discretioni relinquitur. (Conc. Plen. II. 338; III. 319.)

235. Ritus ecclesiasticos nolumus adhiberi in sepultura fidelium, quandocumque eorum corpora sepeliuntur in coemeteriis sectarum, vel etiam in coemeteriis profanis, ubi

adsunt coemeteria Catholica, nisi in sequentibus casibus. Si nempe Catholici alicujus defuncti, qui fuerit ad fidem conversus, consanguinei superstites sint acatholici, et fundum in alieno coemeterio jam possideant; vel etiam quando agitur de Catholicis, qui jam ante annum 1853 proprium fundum in alieno coemeterio habebant, licebit pro talibus defunctis, in alieno coemeterio sepeliendis, ritus ecclesiasticos adhibere, sive domi, sive in ecclesia, nisi Nos id ob gravem rationem interdixerimus. (Conc. Plen. II. nn. 391, 392; III. 317, 318.)

236. In his casibus, quando fieri potest, optamus ut, juxta votum S. Congregationis de Propaganda Fide, annexum decreto Concilii Baltimorensis II. (n. 392) loculus, in quo humandum est corpus defuncti, secundum formulam Ritualis Romani a Sacerdote benedicatur. (Conc. Plen. III. n. 318.)

237. Prorsus pauperes gratis omnino sepeliantur. (Conc. Plen. II. n. 393.)

238. Pretium vero exigi potest pro loco in coemeterio quem quis sibi et haeredibus suis in perpetuum exclusive reservatum velit. (Conc. Plen. II. n. 393.)

239. Pecunias quae ex coemeteriis derivantur numquam suas facere audeant Rectores, sed eas ad coemeteria servanda, restauranda atque ornanda, vel ad alias pias causas expendant. (Conc. Plen. II. 393)

240. Sepultura ecclesiastica privandi sunt omnes qui in infidelitate, in haeresi aut in schismate decesserint; pariter excommunicati notorii et vitandi, aut qui manifeste impoenitentes mortui sint, et parvuli mortui absque Baptismo; illi etiam qui seipsos, dum mentis erant compotes, occiderint ob desperationem vel iracundiam, nisi eos ante mortem poeni tuisse apparuerit; pereuntes denique duello, etiamsi ante obitum dederint resipiscentiae indicia. In dubio consulendus est Ordinarius, quum id commode fieri potest: secus inclinandum est in partem lenitatis. (Conc. Plen. II. n. 389.)

TITULUS XX.

DE ECCLESIIS ET BONIS ECCLESIASTICIS.

PROEMIUM

Salvo, Decessoris Nostri quidem juxta expressum intentum, Episcopi jure, quo ipse Episcopus omnia Ecclesiae infra Dioecesim bona sive ad Divini cultus splendorem, sive ad ministrorum sustentationem aliasve pias causas donata, sua in potestate, nisi distincte canonice exempta sint, habere debeat, ejusdem Decessoris regulae de haec bona et habendi et administrandi modis valere pergant. Quoniam autem lex 1869, cujus virtute congregationes diversae in corporationes proprias efformabantur, constitutione 1870 revocata fuit, Rectores de futuro omnes titulos novos in nomine ipsius Episcopi inscribi caveant. Caute etiam exquirere debeant an praeter decem jugera a lege 1869 praescripta in nomine corporationis ea sub lege formatae possideant Hanc ipsam propter legalem circa decem jugera difficultatem, obsolevit Corporatio "Diocese of Alton."

241. Vetant Ecclesiae Catholicae canones, ne temere et absque Ordinarii auctoritate templum novum exstruatur. Nemini igitur fas esse declaramus sive de nova ecclesia erigenda, sive de amplificandis aut notabiliter immutandis jam exstantibus ecclesiis, aliisve aedificiis ecclesiasticis quidquam statuere aut moliri absque facultate Nostra antea in scriptis obtenta. Neque concedetur haec facultas donec aedificii intenti ichnographio (*plan*) cum probabili computatione impensarum fuerit Episcopo exhibita. Similiter deinde contractus, antequam subscribantur, proponentur Episcopo. (Conc. Plen. II. n. 192; III. 279.)

242. Rectores quoque serio monemus ne, inconsulto Ordinario, debita, quibus onerentur ecclesiae ipsis commissae, contrahere praesumant. Nullum debitum ultra ducentos thaleros (*200 dollars*) contrahi potest sine expressa licentia Episcopi. Rectores, etiam inamovibiles, hac in re notabili-

ter delinquentes, juxta conditiones a Concilio Plenario III. statutas, munere suo privari poterunt, et Episcopus nullo modo tenebitur ad solvendum, si quis Clericus contra hanc ordinationem mutuo acceperit pecuniam aut aes alienum contraxerit. (Conc. Plen. III. 279.)

243. Nullus hujus Dioecesis Presbyter retinebit nomine ac jure proprio sive ecclesiam, sive domum, sive bona quaevis alia, quae fideles vel ex toto vel ex parte in religionis studium vel ecclesiasticos usus elargiti sunt; sed in ipsum Ordinarium vel Corporationem propriam ea transferet. Translationis hujus documenta seu tituli (*deeds*), antequam tabulis publicis inscribantur, Dioeceseos Cancellariae pro examine mittenda erunt. Quod si quis Sacerdos, absque Nostra permissione, titulum bonorum vere ecclesiasticorum proprio nomine per tres menses retinuerit, volumus ut ipso facto poena suspensionis sit innodatus. (Conc. Plen. III. n. 280.)

244. Volumus insuper ut, nisi contrarium fuerit concessum, Rectores presbyterium jure et nomine dioeceseos aedificent vel emant, nequaquam ut domum suo nomine possessam inhabitent.

245. Munera ecclesiasticis usibus apta, quae a fidelibus missionis Rectori oblati fuerunt, ut ecclesiae proprietas habebuntur, nisi contrarium fuerit expresse a donatoribus declaratum. (Conc. Plen. III. 276.)

246. Quod si Sacerdos aliquis pecuniam propriam in ecclesiae usum contulerit, id fiat probante Episcopo et in libro referatur. (Conc. Plen. II. 193.)

247. Quaecumque in domo rectorali aut in ecclesia bona mobilia ad Clerum pertinent, ut talia describantur, nisi evidens sit ea non esse missionis. Alioquin in dubio ecclesiae adjudicabuntur. (Conc. Plen. III. 276.)

248. Singuli ideo ecclesiarum Rectores, praeter libros parochiales alios, librum quoque habebunt Oeconomicum, in quo accurate describant oportet bona omnia, tum realia, tum mobilia, quae ab ecclesiis suis possidentur et administrantur Inventarium hunc librum iterum atque iterum lustrare, ac, si

opus fuerit, in odinem de novo redigere, nullus Rector negligat, non omittens distincte recensere res suas proprias, si quae cum ecclesiae bonis sint permixtae. Compendium insuper suppeditet liber hic tum redituum, tum impensarum anni proxime elapsi, illiusque unum exemplar, a Rectore subscriptum, ad Cancellarium mittatur, in archivis dioecesanis servandum. Episcopo quoque tempore suae visitationis exhibendus erit et ab eo signandus. (Conc. Plen. II. 193; III. 14, 276)

249 Si quis Clericorum vel laicorum bona mobilia vel immobilia missionis, sine ligitima permissione, alienaverit, vel a designatis usibus contra donatorum voluntatem averterit, se in poenas a jure latas incurrisse noverit. (Conc. Plen II. *Pastoral Letter;* III. 264, 265.)

250. Neque laicis, recto quamvis animo sint, potestas competere potest eligendi ac instituendi eos qui obire solent munus aliquod, sive ad publicum religionis cultum pertinens, sive ad primam juventutis institutionem in disciplina Christiana Hinc haud amplius licebit aedituorum societati ulli aut laicis quibusvis designare, retinere vel amandare quempiam munus hujusmodi ambientem vel habentem, nisi id expresse Rector sanxerit. (Conc. Plen. II. 184, 201; III. 285.)

251. Quum insuper loca, sacris usibus semel mancipata, sancta habenda sint, nec usibus illis tradenda qui vel palam profani sunt, vel profanum morem sapiunt, nulla posthac aedituorum societas nec laici quicumque alii permittantur, sive in ecclesia, sive in subterraneo sacello, sive in loco quovis iisdem adnecti religiose, solito, conventum agere, imo nec indicere, nisi id singulis vicibus approbaverit Rector, qui de negata vel concessa venia rationem Episcopo reddere tenebitur. (Conc. Plen. II. 194.)

252. Concentus, etiam ii qui vocantur sacri, oratoria musica et similia, nequidem ad causas pias ex pecunia inde percepta promovendas, unquam habeantur in ecclesiis, sive ante sive post Dedicationem, sive praesente ibi, sive remoto SS. Sacramento. (Conc. Plen III. 117.)

253. Monitis Conciliorum Plenariorum Baltimorensium II. et. III. obsequentes, omnino prohibemus ne pecunia ad fores ecclesiae exigatur, ut ecclesiam intrare divinisque mysteriis adstare fidelis quivis possit. Imo stricte praecipimus ut in unaquaque eeclesia constituatur spatium liberum, ubi, pretium sedis solvere aut non valentes aut nolentes, Sacro interesse et verbum Dei audire possint. (Conc Plen. II. 397; III. 288, 289.)

254. Rectoribus sedulo curandum est ut quotannis, mense Januarii, ad Cancellarium Nostrum transmittantur relationes quae statum animarum suae missionis, necnon ecclesiae vel ecclesiarum suarum reditus, impensas, debita, aliaqua hujusmodi juxta schedulam a Nobis missam explicent. Missionis conditio pecuniaria typis imprimatur ejusdemque exemplar unicuique patrifamilias distribuatur et a rectore publice in coetu fidelium legatur posteaque ad Cancellarium Nostrum simul cum schedula transmittatur. Severissime, imo quandoque suspensionis poena, culpabilem in mittenda hac relatione negligentiam vel dilationem puniemus, et fraudulenta in ea deceptio Ordinarii in re magni momenti pro ipsis Rectoribus inamovibilibus causa remotionis esse poterit. (Conc. Plen. III. 38)

255. Praecipimus omnibus Sacerdotibus, ut cautionem contra damnum, ex incendio aedificiorum sibi commissorum timendum, semper habeant in societate vel societatibus fiducia publica merito gaudentibus, et eam quidem nomine corporationis propriae vel Episcopi. Circa illam observentur sequentia :

1°. Enumerentur in libello cautionis (*policy*) omnes res quae exuri possunt ;

2°. Non assecurentur aedificia cum suis contentis ultra pfaesens eorum pretium :

3°. Tempestive renovetur assecuratio, et mutetur ejus summa juxta mutatam pretium bonorum in cautione comprehensorum. (Conc. Plen. III. 283.)

256. Ut forensibus litibus et judicii aditus praecludatur, hortamus Presbyteros, imo vero in Domino eis injungimus, ut de bonis suis, si qua ipsis fuerint, testamentum ad normam legum tempestive conficiant. Ita enim, ut decet, Ecclesiae et pauperibus subvenire poterunt; ei si quae forte e rebus suis cum missionis bonis permixtae fuerint, ex iis haeredes injuste non ditescent. Maxime optandum ut unus saltem Sacerdos, pietate ac prudentia commendabilis, in executorem testamenta constituatur. (Plen. III. 277.)

257. Districte prohibemus, ne ullus hujus Dioeceseos Sacerdos collectas pro seipso sive in ecclesia, sive inter populum faciat, praeter eas quae expresse pro tempore tolerantur. Quod si reditus ecclesiae salarium integrum Rectori praebere nequeant, permittimus ut in iis eccelesiis collectae fiant, unde quod deest suppleatur. Expleto vero defectu; quidquid superest in aerarium ecclesiae est demittendum. (Conc. Plen. III. 273.)

258. In singulis missionibus, in quibus residet Sacerdos habeatur arca ferrea (*safe*), quae pro archivis parochialibus nserviat. In ea tuto custodiantur omnia instrumenta officialia, sive dioecesana, sive civilia, et libri parochiales ecclesiae vel ecclesiarum missionis. (Conc. Plen. III. 278.)

WITHDRAWN

CATHOLIC THEOLOGICAL UNION
BX8351889.A21901 C001
SYNODUS DIOCESANA ALTONENSIS PRIMA ALTO

3 0311 00056 3341

BX
835
1889 Catholic Church in the U.S.
AUTHOR ~~Springfi~~eld, Ill. (Diocese.
.A2 Synod, 1889.
TITLE SYNODUS DIOCESANA ALTONENSIS
1901 PRIMA.

38730

DATE DUE	BORROWER'S NAME

38730

~~16104~~

C0-ANN-196